

Силабус
навчальної дисципліни
Історія української літератури
2021-2022 навчальний рік

Освітня програма «Середня освіта (українська мова і література). Англійська мова»
Спеціальність 014 Середня освіта
Предметна спеціальність 014.01 українська мова та література
Галузь знань 01 Освіта / Педагогіка
Рівень вищої освіти перший (бакалаврський) рівень вищої освіти

Викладач Ольга НОВИК
Посилання на сайт <http://bdpu.org/faculties/ffsk/structure-ffsk/kaf-zar-lit/composition-kaf-zar-lit/novyk/>
Контактний телефон 0504561505
E-mail викладача: noviop@gmail.com
Графік консультацій вівторок, 11.00-12.00, ауд. 56204, корпус БДПУ 56

Обсяг курсу на поточний навчальний рік:

Кількість кредитів / годин	Лекції	Практичні заняття	Самостійна робота	Звітність
(III семестр) 3 / 90	4	4	82	екзамен
(IV семестр) 3 / 90	4	4	82	екзамен

Семестр: осінній, весняний

Мова навчання: українська

Ключові слова: українська література, літературознавство, історія української літератури.

Мета та завдання курсу:

Метою викладання навчальної дисципліни «Історія української літератури першої половини XIX ст.» на першому (бакалаврському) рівні вищої освіти є засвоєння студентами поняття «українська література» в її географічних та часових межах, ознайомлення студентів з основними тенденціями українського літературного процесу початку XIX століття, специфіку його розвитку та своєрідність авторських художніх стилів.

Основним завданням вивчення дисципліни є розкрити загальні закономірності розвитку української літератури XIX ст.; використовувати знання студентів з основ теорії літератури, на конкретному матеріалі показувати хвилеподібність змінюваність напрямів, течій, стилів у мистецтві. Окрім цього потрібно з'ясувати особливості творчої індивідуальності визначних письменників, їх внесок у національну та всесвітню літературу, домогтися розуміння особливостей мистецького процесу першої половини XIX ст., а саме: співіснування різних творчих методів та напрямів в українській літературі того часу, в лекційному курсі, на практичних заняттях всебічно розглядати твори, передбачені програмою загальноосвітньої школи; домогтися високого рівня оволодіння методикою аналізу художнього твору, глибокого проникнення в його образну систему.

У результаті вивчення навчальної дисципліни студент буде **знати:**

- 1) Основні течії та художні явища давньої літератури, тексти художньої літератури, передбачені програмою;
- 2) Жанри та стилі літератури XIX ст.

У результаті вивчення навчальної дисципліни студент буде **вміти:**

- 1) працювати з теоретичними та науково-методичними джерелами (зокрема цифровими), видобувати, обробляти й систематизувати інформацію, використовувати її в освітньому процесі;

- 2) володіти різними видами аналізу художнього твору, визначати його жанрово-стильову своєрідність, місце в літературному процесі, традиції й новаторство, зв'язок твору із фольклором, міфологією, релігією, філософією, значення для національної та світової культури;
- 3) володіти навичками атрибуції, розрізняє літературно-культурні епохи, напрями, течії, жанри, стилі за їх сутнісними характеристиками.
- 4) порівнювати літературні факти, явища, визначати їхні подібності й відмінності.

Компетентності та програмні результати навчання:

Компетентності, якими повинен оволодіти здобувач	Програмні результати навчання
---	-------------------------------

<p>ІК. Здатність розв'язувати складні спеціалізовані задачі та практичні проблеми в галузі середньої освіти або в процесі навчання, що передбачає застосування певних теорій і методів освітніх наук, і харак-теризується комплексністю та невизначеністю педагогічних умов організації освітнього процесу в основній середній школі.</p> <p>ЗК 2. Здатність зберігати та при-множувати моральні, культурні, наукові цінності і досягнення су-спільства на основі розуміння іс-торії та закономірностей розвитку предметної області, її місця у за-гальній системі знань про природу і суспільство та у розвитку су-спільства, техніки і технологій, використовувати різні види та форми рухової активності для активного відпочинку та ведення здорового способу життя.</p> <p>ЗК 3. Знання та розуміння пре-дметної області та розуміння професійної діяльності.</p> <p>ЗК 8. Здатність застосовувати набуті знання в практичних ситуаціях.</p> <p>ЗК 10. Здатність спілкуватися державною мовою як усно, так і письмово.</p> <p>ФК 5. Здатність використовувати досягнення сучасної науки в галузі теорії та історії української лі-тератури в закладах середньої ос-віти, практиці викладання української літератури.</p> <p>ФК 9. Здатність орієнтуватися в українському літературному про-цесі (від давнини до сучасності), спадщині письменників у контек-сті літератури, історії, культури, використовувати знання мови і здобутків світового письменства для формування національної сві-домості, культури учнів, їхньої моралі, ціннісних орієнтацій у сучасному суспільстві.</p> <p>ФК 10. Здатність інтерпретувати й зіставляти літературні явища, використовувати різні методи й методики аналізу тексту.</p> <p>ФК 11. Здатність власною держав-ницькою позицією, особистою мо-вною культурою, ерудицією, пова-гою й любов'ю до української мо-ви, літератури, історії виховувати національно свідомих громадян України.</p> <p>ФК 16. Здатність взаємодіяти зі спільнотами (на місцевому, регіо-нальному, національному, євро-пейському й глобальному рівнях) для розвитку професійних знань і фахових компетентностей, вико-ристання перспективного практич-ного досвіду й мовно-літера-турного контексту для реалізації навчально-виховних цілей.</p> <p>ФК 17. Здатність розуміти вимо-ги до діяльності за спеціальністю, зумовлені необхідністю забезпе-чення сталого розвитку України, її зміцнення як демократичної, соці-альної, правової держави.</p>	<p>ПРЗ 1. Знає сучасні філологічні й дидактичні засади викладання української літератури.</p> <p>ПРЗ 2. Обізнаний із елементами теоретичного й експерименталь-ного (пробного) дослідження в професійній сфері та методами їх реалізації.</p> <p>ПРЗ 3. Знає основні функції й за-кони розвитку мови як суспільно-го явища, різноманітну (системну) організацію української мови та її норми, особливості використання мовних одиниць у певному кон-тексті, мовний дискурс художньої літератури й сучасності.</p> <p>ПРЗ 4. Знає провідні тенденції розвитку літературного процесу в Україні, специфіку його перебігу в культурному контексті, літератур-ні напрями, течії, жанри, стилі, здобутки національної літератури, художні твори класики й сучас-ності у взаємозв'язках зі світовою літературою й культурою.</p> <p>ПРУ 1. Уміє працювати з теоре-тичними та науково-методичними джерелами (зокрема цифровими), видобувати, обробляти й система-тизувати інформацію, використо-вувати її в освітньому процесі.</p> <p>ПРУ 3. Володіє різними видами аналізу художнього твору, визна-чає його жанрово-стильову своє-рідність, місце в літературному процесі, традиції й новаторство, зв'язок твору із фольклором, мі-фологією, релігією, філософією, значення для національної культури.</p> <p>ПРУ 4. Володіє навичками атри-буції, розрізняє літературно-куль-турні епохи, напрями, течії, жан-ри, стилі української літератури за їх сутнісними характеристиками й на тлі світового письменства.</p> <p>ПРУ 5. Порівнює літературні факти, явища, визначає їхні подібності й відмінності.</p> <p>ПРУ 6. Використовує гуманістич-ний потенціал української літера-тури для формування духовного світу юного покоління громадян України.</p> <p>ПРУ 7. Володіє основами профе-сійної культури, має здатність створювати й редагувати тексти фахового змісту.</p> <p>ПРК 1. Формує комунікаційну стратегію з колегами, соціальними партнерами, учнями (вихованця-ми) та їхніми батьками із дотрима-нням етичних норм спілкування, принципів толерантності, твор-чого діалогу, співробітництва та взаємоповаги до всіх учасників освітнього процесу.</p>
---	---

Зміст курсу:

ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ (1910 – 1930-і рр.)

4 кредити ЕКТС / 120 год.

Тема 1. Загальні тенденції розвитку української літератури 10–30-х рр. ХХ ст.

Історичні й політичні обставини. Перша світова війна, розпад Російської та Австро-Угорської імперій, між якими були поділені землі України. Повалення самодержавного ладу в Росії (березень 1917 р.). Проголошення в Києві Української Народної Республіки 22 січня 1918 р., у Львові – Західно-Української Народної Республіки 1 листопада 1918 р. Об'єднання республік в одну соборну державу 22 січня 1919 р.

Збройна інтервенція більшовиків проти незалежних держав, які вийшли зі складу Російської імперії. Окупація Східної України та встановлення на цьому терені УСРР. Конфлікт радянської Росії з УНР, поразка УНР. Встановлення радянської влади в Україні і розкол українського суспільства, в тому числі й національної інтелігенції. Вступ УСРР 30 грудня 1922 р. до складу СРСР.

Поділ західно-українських земель між трьома державами: включення до складу Польщі Галичини і Західної Волині, до складу Румунії – Буковини, до складу Чехо-Словаччини – Закарпаття.

Політична еміграція значної частини демократичної інтелігенції внаслідок несприйняття більшовицької влади.

Політика українізації (1920 – початок 1930-х рр.)

Негативні зміни в другій половині 20-х рр. як політичної, так і культурної ситуації в радянській Україні. Витіснення певного плюралізму у сфері науки, літературі, мистецтві.

Початок масштабних цілеспрямованих репресій 1929 р. арештами у так званій справі СВУ (процес 1930 р.). фатальне значення для України пленумів ЦК ВКП (б) у грудні 1932 і в січні 1933 р.: прийняті постанови, в яких критиці піддано «помилки» в проведенні колективізації та в національній політиці (українізація).

Голодомор 1932–1933 рр.

Самогубство М. Хвильового (13 травня 1933 р.), М.Скрипника.

Розстріл 14 грудня 1934 р., серед інших, Г. Косинки, Д. Фальківського, О. Влизька, К. Буревія, І. Крушельницького. Жертви репресій: режисер Л. Курбас, актор Й. Гірняк, художник М. Бойчук і вся школа «бойчукістів», письменники О. Вишня, М. Куліш, О. Досвітній, трохи пізніше В. Підмогильний, Є. Плужник, Б. Антоненко-Давидович, М. Зеров, П. Филипович, М. Драй-Хмара та багато інших.

Масовий розстріл в'язнів Соловецьких таборів у жовтні-листопаді 1937 р.

Чехо-Словаччина, Прага, як осередок українського громадсько-політичного й культурного розвитку у 1920-х рр. на еміграції. Діяльність «Українського громадського комітету», політичних організацій, наукових інституцій, музеїв, архівів: Український академічний комітет, Українська наукова асоціація, Українське історико-філологічне товариство, Українська господарська академія в Подебрадах, Український вільний університет, перенесений у 1921 р. з Відня, Педагогічний інститут ім. М. Драгоманова, Українська реальна гімназія. Діяльність у Празі видатних українських учених: Д. Чижевський, Д. Антонович, Д. Дорошенко, С. Смаль-Стоцький, О. Колесса.

Культурна ситуація 10-30-х рр. ХХ ст. Відкриття в березні 1917 р. Української гімназії ім. Т. Шевченка та 2-ої Кирило-Мефодіївської гімназії. Поява щоденних газет: «Нова Рада» (за редакцією А. Ніковського), «Робітнича газета» (за ред. В. Винниченка), «Народна воля», пізніше – «Боротьба» (за ред. М. Шрага) та ін. Створення Української педагогічної академії, відкриття Українського народного університету в Києві (17 вересня 1918 р. перетворений у Київський державний український університет). Створення в різних містах України понад 80 українських гімназій.

Заснування за Гетьманату 14 листопада 1918 р. Української Академії наук у Києві (очолив В. Вернадський).

Успіхи української преси та книгодрукування. Виникнення видавництв. Культурологічні й літературно-мистецькі видання: кварталник історії, літератури, культури й мистецтва «Наше минуле» (Київ, 1918–1919 рр.) за редакцією В. Королева-Старого, згодом М. Зерова; «Літературно-критичний альманах» (1918) та ін.

Організація культурного та літературного життя після встановлення радянської влади (кінець 1918 – початок 1919 рр.). Заснування Всеукрліткому при Наркомосвіті, створення Всеукрвидаву. Перші журнали та збірники: «Мистецтво», «Музагет», «Червоний вінок», «Гроно», «Вир революції», «Жовтень», «Шляхи мистецтва». Початок групування письменницьких сил у Києві та Харкові. Пролеткульту та їх оцінка. Початок виходу перших «товстих» журналів: «Червоний шлях» та «Життя і революція». Бурхливий розвиток літературно-художньої періодики.

Літературні групи та спілки у світлі естетичних програм. Організація літературних сил в окремих групах, спілках, об'єднаннях.

Символістська «Біла студія» (1918 р., Київ); на початку 1919 р. група реформувалася в нову – «Музагет». «Фламінго» (1919 р., організатор – М.Семенко); «Ударна група поетів-футуристів». 1921 р. (науково-мистецька група «Комкос», Київ); 1922 р. – «Аспанфут» (Асоціація панфутуристів); «неокласики»; «Ланка» (створена 1924

р.). 1926 р. реорганізувалася в МАРС – «Майстерню революційного слова». «Плуг» (1922) – спілка селянських письменників. Ініціатор створення і голова С. Пилипенко. «Гарт» (1923) – спілка пролетарських письменників. Ініціатор створення В. Еллан-Блакитний. Самоліквідація в листопаді 1925 р. «Жовтень» (1925 р.). ВАПЛІТЕ (Вільна академія пролетарської літератури), створена 1925 р. за ініціативою М. Хвильового як альтернатива масовим і надто підпорядкованим офіційним організаціям. «Молодняк» (1926–1932); виник як організація комсомольських письменників. ВУСПП (Всеукраїнська спілка пролетарських письменників) – організована в січні 1927 р. з наміром об'єднати всіх лояльних щодо режиму митців. Утворення «Федерації об'єднань радянських письменників України». 1934 р. – Спілка радянських письменників.

Літературне життя в Західній Україні. Вагомий чинник – творчість представників старшого покоління (Уляна Кравченко, Наталена Королева, Катря Гриневичева, Т. Бордуляк, О. Маковей, Б. Лепкий, Л. Мартович, Марко Черемшина, В. Стефаник).

Об'єднання навколо журналу «Митуса» (1922); гуртування навколо організації «Горно» та видань «Вікна», «Нові шляхи», «Культура» прихильників радянської України; «Літературно-науковий вісник» (1922–1932, згодом «Вісник» (1933–1939), очолюваний Д. Донцовим, як антагоніст радянської літератури. Об'єднання «Логос» при видавництві «Добра книжка», журнал «Поступ» (1921–1931); релігійне спрямування творчості авторів. Літературний журнал «Назустріч» (редагував критик і есеїст М. Рудницький).

Розвій українського громадсько-політичного й культурного життя 20-х рр. у Празі (Чехо-Словаччина). «Празька школа»: Є. Маланюк, Ю. Дараган, О. Ольжич, О. Стефанович, О. Теліга, О. Лятуринська, І. Ірлявський та ін.

Варшава як один із центрів політичного життя української еміграції. Ю. Липа, Н. Ливицька-Холодна.

Тема 2. Естетично-художні координати літератури 10-30-х рр. ХХ ст.

Літературна дискусія 1925-1928 рр. про шляхи розвитку національного письменства. Виникнення літературної дискусії у складних умовах наступу компартії на духовно-національне відродження й творчу думку. Звернення до багатьох питань: ставлення до класичної спадщини, проблема традицій і новаторства, шляхи розвитку нового мистецтва тощо. Центральне питанням: *бути чи не бути українській літературі як самобутньому мистецькому явищу в контексті світового духовного розвитку.*

Етапи розвитку дискусії.

М. Хвильовий як генератор дискусії та нових ідей. Окреслення програми українського національного відродження у циклі памфлетів «Камо грядеши» (1925), «Думки проти течії» (1926), «Апологети писаризму» (1926), «Україна чи Малоросія» (1926). Заклик до митців орієнтуватися на кращі класичні зразки світового письменства, «психологічну Європу», тобто на культуру Європи з її давніми гуманістичними традиціями, а не на пролеткультівську комуністичну літературу радянської Росії; гасло «Геть від Москви!».

Участь у дискусії «неокласиків» (М. Зерова, М. Рильського): наголошування на необхідності широкого використання здобутків світової культури; звернення до митців із закликом опанувати секрети художньої творчості, удосконалювати мову як першоелемент літератури, працювати над словниками.

Основні естетичні, філософські засади «азіатського ренесансу» та художні особливості «романтики вітаїзму». Використання М. Хвильовим концепції німецького філософа О. Шпенглера («Занепад Європи») про циклічний розвиток світової культури. Думка митця про настання четвертого відродження людства, яке стара Європа уже не може здійснити. Вибір України як держави, що лежить між Азією і Європою, Заходом і Сходом, сконцентрувавши в собі їх контакти. З приходом четвертого відродження Україна, що була пригноблена віками, всю нагромаджену енергію, всі творчі сили віддасть людству.

Поява нового стилю відродження – романтики вітаїзму. Провідна ідея «романтики вітаїзму» – боротьба проти всього несуголосного часові, проти міщанства й бездуховності. Програма активного романтизму М. Хвильового: зображення життя у всіх його проявах – від захоплення романтикою революційної боротьби до викриття недоліків пореволюційних років; настанова на подолання всього негативного, оптимістична віра в торжество ідеалів навіть під час змалювання душевного неспокою вчорашніх борців та широко представленого бюрократизму, міщанства.

Тема 3–4. Естетичні пошуки української поезії 10-20-х років ХХ ст.

Експериментальний характер творчості футуристів.

Футуризм – один із напрямів авангардизму. Представники: М. Семенко, М. Бажан, В. Поліщук, Г. Шкурупій, О. Влизько, М. Йогансен та ін. Етапи розвитку футуризму в українській літературі: кверо- (перед-)футуризм, 1914–1918 рр.; панфутуризм, 1918–1927; епоха «Нової генерації», 1927–1930. Заслуга українського футуризму в захисті національної суверенності українського художнього слова. Проголошення українськими футуристами деструкції (руйнування) форми, епатажу (скандальної витівки). Звернення до урбаністичних мотивів, творення алогічної (заумної) мови, вживання надмірно приголосьних.

Михайль Семенко (1892–1937) як найпошлідовніший митець-футурист, руйнівник класичних форм вірша і поетики, впроваджувач дисонансів і верлібру. Переважання у перших збірках «Прелюд» (1913), «Дерзання», «Кверофутуризм» (1914) метафоричної гри понять та образів, присутність слідів символістської поетики.

Риси футуристичної поетики в ліриці М. Семенка: культ урбанізму (авангардні прийоми стилю, так званий «телеграфний» стиль; поєднаність урбаністичної лексики з традиційною; синтаксичний максималізм; введення розмовно-побутової лексики та науково-технічної термінології); культ вітаїзму (обожнювання життя, емоційно загострений життєпафос); зумисний деілюзіонізм та підкреслено відверті еротичні мотиви, грубий прозаїзм, дошкульний і не завжди виправданий епатаж, демонстративна агресивність, декларативний патетизм програмових віршів. Пародіювання заштампованих поетичних прийомів, глузування з традиційних уявлень про поезію, «естетство навиворіт»; заклик «випустити слово на волю». Оновлення поетичної мови. Проголошення необхідності модернізації традиційного словника.

Експериментування з формою: численні формальні експерименти, динамічна естетика звукопису, лексичних новотворів, деструктивно-конструктивних метафор, прозаїзмів та вульгаризмів. Віртуозний звукопис, вибудований за семантичним, музикальним, динамічним принципом. М. Семенко – новатор у вживанні верлібру.

Гео (Григорій) Шкурупій (1903–1937) як один із організаторів футуристичних угруповань. Перша збірка «Психотези» (1922), наповнення її модерністською урбаністичною лірикою. Відбиття у другій збірці «Барабан» (1923) сподівань митця на оновлення життя, віри в духовну силу людини нової доби. Маніфестація розриву з традиціями й канонами, навмисне нагнітання прозаїзмів, епатаж читачів незвичним словом і ламанням класичних строф. Поетика збірок «Жарини слів» (1925), «Для друзів, поетів, сучасників вічності» (1929). Новаторство в жанрі мариністичної лірики («Пісня зарізаного капітана» та ін.)

Занепад футуризму: тиск радянської ідеології, переключення творчості «на конструктивний шлях функціональних мистецтв» (репортаж, памфлет, марш); свідоме ігнорування художності, політизація мистецтва; відмова від футуристичної теорії та перехід до реалістичного мистецтва.

Традиції футуристів у сучасній поезії (збірки А. Мойсієнка «Шахопоезія» (1997), «Сонети і верлібри» (1998), «Сім струн» (1998), «Віче мечів» (1999), В. Гайди «Ефемериди» (1996) та ін.

Револьюційний романтизм як стильова течія в поезії 1920-х рр.

Револьюційний романтизм заперечував конфлікт мрії і дійсності, оспівував можливість револьюційного перетворення життя і втілення мрії в результаті револьюції. Василь Чумак (1900–1919), Активний член Української соціально-револьюційної партії. Збірка «Заспів» (1919). Талановитий поет-імпресіоніст, елементи символістської поетики. Формувався під впливом О. Олесья. Композиція збірки: цикли «З ранкових настроїв», «Мрійновтома», «Осінь», «Цикл соціального». «Револьюційні вірші, ніжна лірика інтимних переживань» (О. Білецький). Космічні образи, героїзація подвигу простої людини й мас. Ідейний пафос: віра в ідею світової револьюції й відродження України як держави («Червоний заспів»); прославлення української національної револьюції («Кобзареві, «Заклик», «Геть сумніви». «За кордони», «Пісні помсти»); настрої й почуття тогочасного інтелігента, що живе в умовах жорстоких духовних й соціальних зрушень, трагізм роздвоєння («Дві душі»); характеристика поетичного кредо («Офіра»); особисті почуття («Сьогодні ходив на могилу матері»). Характерні ознаки стилю: лаконічність, стислість («рубаність вислову»), прості непоширені речення; емоційність; метафори, порівнянь, густа конденсація думок і почуттів.

Типово імпресіоністичні поезії «Ой у полі на обніжку», «Білим жалем вечір кинув тіні», «Ти – жаль», «Конвалії», «Погром».

Василь Еллан-Блакитний (1894–1925). Револьюціонер, активний партійний діяч УПСР («боротьбисти», від назви газети «Боротьба»). Збірка «Удари молота і серця» (1920). Рання поезія: символістські мотиви безпричинної журби, самоти, розбитого серця юнака, втечі від людського тлуму до природи.

Мотиви післяревольюційної лірики: боротьба, життєствердження, дія. Ліричний герой збірки «Удари молота і серця» – револьюціонер, максималіст, колективіст, що промовляє за всіх пролетарів, гостро відчуває закованість і рутинність мислення поневоленої людини, рудименти міщанської психіки, що заважають скинути кайдани неволі. Мовлення схвильоване, внутрішньо полемічне. Неповторний духовний світ особистості розчинено в масі, замість особи – соціальні типи. Художні прорахунки у створенні образу окремого індивіда, творця револьюції: знеособленість, спрощення духовного багатства людини револьюції.

Риторично й декларативно, але з афористичним напруженням відбито дух доби, соціальне й національне пробудження мас («Після «Крейцерової сонати», «Бастилія», «Канонада»).

Мотив подвигу і самопожертви у поезії «Повстання» (1918–1919), присвяченій письменнику Андрію Заливчому. Патріотизм творчості (поезія в прозі «Україна», 1919).

Художня своєрідність поезії неокласиків. «Неокласицизм» як філософія консервативної модернізації (М. Зеров, М. Рильський, П. Филипович, М. Драй-Хмара, О. Бургардт).

Риси неокласицизму: система світосприймання, позначена рисами «аристократизму духу» та творчого інтелекту; тяжінням до гармонії між раціональною сферою та почуттями, власне до сподіваної «калагатії», високої культури мислення та поетичного мовлення. Звідси – захоплення досконалістю античної лірики, художньою філігранністю французьких «парнасців», доробком російського «срібного віку», що поєднувалося з інтересом до української класики, розбудови національної, перейнятої «вітаїстичною» енергією культури. Спростування власними творами закидів вульгарної критики у відстороненості від дійсності.

Микола Зеров (1890–1937) – основоположник неокласичної школи поетів; тлановитий митець, неперевершений перекладач античної поезії, історик літератури, блискучий та ерудований критик і полеміст, педагог і палкий патріот. Концепція відродження української літератури М.Зерова: бережливе ставлення до класичного набутку й засвоєння культури минулого. Основні видання: перекладена з латинської «Антологія римської поезії» (1920), антології «Нова українська поезія» (1920), «Слово» (1923), збірка поезій «Камена» (1924), нариси «Леся Українка», «Нове українське письменство», збірник статей «Ad fontes» («До джерел», 1926), «Від Куліша до Винниченка» (1928) та ін. Культурологічний та історіософський характер поезії М.Зерова, дисциплінованість думки, майстерність формою; «окультуреність» емоцій, контролювання їх тонким розумом і вишуканим смаком.

Михайло Драй-Хмара (1889–1939), поет, учений-філолог, славіст, перекладач П. Верлена, С. Малларме, М. Метерлінка, А. Пушкіна та інших видатних поетів. Поетична збірка «Проростень» (1926): тема мистецтва і його роль у новій добі, національне відродження України в ХХ ст., екзистенціальні (лат. *existentia* – існування) мотиви буття людини, її самотності, вибору, глибока віра в людину, заклики до героїчної боротьби зі антигуманною дійсністю. Алегоричний характер сонета «Лебеді» (1928). Вплив символізму, «невпорядкована» чуттєва стихія, вторгнення емоційно «випадкового»; наявність таємничості, позараціонального залишку, прихованого життя душі. Спостерігаються елементи сюрреалізму, «позараціоналістичної» поетичної мови, мови уяви, підсвідомості та інтуїції.

Максим Рильський (1895–1964), поет, учений-філолог, перекладач, академік АН УРСР, АН СРСР. Досягнення найвищого розвитку традиційної поетики у його творчості, поєднання простоти і глибини. Дебютна збірка «На білих островах» (1910); наступні збірки «Під осінніми зорями» (1918), «Синя далечинь» (1922), «Крізь бурю й сніг» (1925), «Тринадцята весна» (1926), «Де сходяться дороги» (1929), «Гомін і відгомін» (1929) та ін. Поєднання в художній системі М. Рильського при єдності загальних стильових принципів різноманітних манер і стилістичних розгалужень. Ліричний імпресіонізм ранньої творчості автора, медитативність поезії, майстерність у жанрі «побутово-конкретного описового малюнка» (Л. Новиченко). Суперечливий характер творчості М.Рильського 30-х років: збірки «Знак терезів» (1932), «Київ» (1935) та ін.

Ліро-епос М. Рильського: жанрово-тематичне багатство. Полеміка про культурну спадщину в поемі «Чумаки» (1923), драматичні контрасти поеми «Крізь бурю й сніг» (1925), соціально-національна проблематика поеми «Марина» (1938). Елегійний характер ранньої прози М. Рильського: «Бабине літо» (1967).

Павло Филипович (1891–1937). Ліризм і розкутість, елементи народнопоетичної та модерністської поетики, безпосередність у вираженні громадянських проблем, вольове начало в поезії, вплив символізму. Поетичні збірки «Земля і вітер» (1922), «Простір» (1925). Висока філологічна культура поезії, самостійність художнього мислення, щирість самовираження. Медитативність лірики П. Филиповича, особливе багатство інтимної лірики автора. Поезія «Різьбярі» як естетичне кредо автора.

Освальд Бургардт (1891–1947) – учений, поет, перекладач. Майстерність у галузі перекладу з німецької, англійської та ін. Найвизначніші твори написані на еміграції (з 1931) – поеми «Прокляті роки» (1937) та «Попіл імперій» (1943–1947); історіософський пафос спрямований проти деспотизму, політичного, національного й морального пригнічення людини і людства. Збірка «Каравели» (1944): переплетення античної героїки, європейської лицарської романтики з українською культурною традицією.

Творчість Є. Плужника.

Євген Плужник (1898–1936). Збірки «Дні» (1926), «Рання осінь» (1927), «Рівновага» (1933, надрукована 1943). Напруженість, схвильованість, «антисентиментальність», «антипатетичність» лірики. Поезія як гранично стисле, психологічно насичене висловлювання, що вкладається здебільшого в кілька канонічних строф. Відображення в ліриці Є.Плужника настроїв доби, змалювання трагізму буття людини у світі катастроф, революції та братовбивчих воєн. Проблема людини і сенсу її буття, утвердження гуманістичного ідеалу. Автор п'єс «Професор Сухораб» (1928), «У дворі на передмісті» (1929), роману «Недуга» (1929).

Поезія В. Свідзінського: традиції та новаторство.

Володимир Свідзінський (1885–1941). Збірки «Ліричні поезії» (1922), «Вересень» (1927), «Поезії» (1940), «Медобір» (втрачена). Збереження у творчості духовної незалежності і невіддатливості. Неокласицистична захопленість античністю, дисципліна вислову, певний раціональний контроль за почуттєвою сферою, водночас органічність народнопоетичного світогляду, безпосередність інтуїції та підсвідомості, розкутість вірша і слова.

Тема 5. Художня західноукраїнської та еміграційної поезії 1910–1930-х рр.

Явище стрілецької поезії. Репрезентують автори Василь Бобинський (1898–1938), Олесь Бабій (1897–1975), Роман Купчинський (1894–1978), Юра Шкрумеляк, Микола Голубець, Левко Лепкий та ін.

О. Бабій, В. Бобинський, Ю. Шкрумеляк – фундатори групи поетів-символістів «Митуса» (1922). О. Бабій, активний учасник літературно-мистецького життя Львова як письменник і журналіст. Автор збірок «Ненависть і любов» (1921), «Поезії» (1923), повісті «Перші стежі» (1937). Р. Купчинський учасник походів січових стрільців (роман-трилогія «Заметіль» – «Курилася доріженька», «Перед навалом», «У зворах Бескиду»). Пісні на його слова, інколи з його ж музикою («Зажурились галичанки...», «Човник хитається», «Накрила нічка...», «Їхав стрілець на війноньку» та ін.). Збірка поезій «Недоспівані пісні» (1983), видана в Нью-Йорку (упорядник Б. Бойчук). В. Бобинський, учасник Першої світової війни, в 1920 р. перейшов на бік Червоної Армії, став комуністом; повернення 1921 до Львова, редактор різних легальних і нелегальних видань – органів КПЗУ, з 1927 р. – редактор місячника «Вікна», навколо якого групуються письменники прорадянського спрямування. 1930 р. за рекомендацією ЦК КПЗУ переїхав до Харкова; репресований.

Прихильність поетів до символізму. Особливості: поєднання В. Бобинським витонченості версифікації європейських поетів з українською фольклорною символікою, вміння передати тонкі порухи підсвідомості; поезії споглядально-рефлексивного плану О. Бабія, порушення у віршах проблеми людської цивілізації, життя і смерті, таємниці буття, використання точної і несподіваної метафори; любов до персоніфікації природи у Р. Купчинського: або психологізація пейзажу, або матеріалізація через природні явища власного психологічного стану.

Новаторський характер представників західноукраїнської поезії.

Богдан Ігор Антонич (1909–1937). Збірки: «Привітання життя» (1931), «Три перстені» (1934), «Книга Лева» (1936), «Зелена Євангелія» (1938), «Ротації» (1938). Кожна збірка доповнює попередню, вирізняючись своєрідною тематикою, стильовими особливостями. Головне спрямування поетичної спадщини автора: переосмислення народнопоетичних мотивів та образів у поезії Б.-І. Антонича («Село», «Яворова повість»); своєрідність інтерпретації біблійних мотивів («Різдво», «Скарга терену», «Терен співає», «Балада про пророка Йону»); «біологізм» як поетична концепція («До істот з зеленої зорі», «Сад», «Пісня про незнищенність матерії», «Вишні»); сюрреалістичні тенденції в поезії Б.-І. Антонича («Сурми останнього дня», «Страшний суд»).

Святослав Гординський (1906–1993). Збірки: «Барви й лінії» (1933), «Буруни» (1936), «Слова на каменях» (1937), «Вітер над полями» (1938), «Легенди гір» (1939), «Сім літ» (1939). Ліричний герой протистоїть убогому животінню обивателя, подеколи епатує його смаки в дусі А. Рембо, М. Семенка чи О. Влизька, при цьому ніколи не втрачає інтелігентності. Для стилю характерний своєрідний еkleктизм: нагромадження романтизованих елементів футуризму, «неокласицизму» та неоромантизму. Тематика: здебільшого тема мистецтва, пейзажна лірика.

Особливості поетики представників Празької школи

Об'єднання у Празькій школі самобутніх і близьких за світоглядом авторів: Юрій Дараган, Євген Маланюк, Леонід Мосендз, Юрій Клен, Олег Ольжич, Наталя Лівницька-Холодна, Юрій Липа, Олекса Стефанович, Оксана Лятуринська, Галя Мазуренко, Олена Теліга, Андрій Гарасевич та інших. Володимир Державин як автор назви «празька школа» в роботі «Три роки літературного життя на еміграції (1945-1947)». Суперечки навколо поняття «празька школа»: твердження, що як літературний гурт чи осередок «празька школа» не існував, оскільки група не виробила жодних маніфестів, програм та інших документів, які підтверджували б її соціо-літературне функціонування.

Географічний чинник як один із суттєвих аргументів на користь назви «празька школа»: становлення поетів як індивідуальних творчих особистостей відбулося в Празі 20-х років, де більшість із них навчалися, відвідували лекції чи викладали у місцевих вузах та інших навчальних установах; Карловий університет (О. Стефанович, О. Лятуринська, О. Ольжич, Н. Лівницька-Холодна, А. Гарасевич), Український Вільний Університет (О. Стефанович, О. Ольжич, А. Гарасевич), Українська господарська академія (Є. Маланюк, Л. Мосендз), Український високий педагогічний інститут ім. Михайла Драгоманова (Ю. Дараган, О. Теліга, Г. Мазуренко), Українські студії практичного мистецтва (О. Лятуринська, Г. Мазуренко).

Існування в літературознавчій науці певних розбіжностей щодо чіткого окреслення «празької школи» як колективного феномена (думки М. Неврлого, М. Ільницького, О. Астаф'єва, А. Дністрового та ін.).

Тематично-стильові тенденції «празької школи»: посилена увага до історичного як не лише до минулих епох, але й континуальної, цілісної картини національного буття, увага до релігійно-метафізичної проблематики, симбіоз символічного, неокласичного, необарокового стильових начал.

Тема 6–7. Художній світ української прози 10–30-х рр. ХХ ст.

Загальний огляд української прози 10-30-х рр. ХХ ст.

Жанрово-тематичний діапазон прози. Відображення на розвитку тогочасної прози суспільних обставин, еміграції ряду зрілих майстрів (В. Винниченко), важке адаптування до нових умов на батьківщині (С. Васильченко, М. Чернявський, Л. Яновська, А. Кримський).

Перші видання: К. Анищенко «Оповідання» (1918); А. Заливчий «3 літ дитинства» (1919); М. Івченко «Шуми весняні» (1919); В. Підмогильний «Твори. Том I» (1920); Г. Михайличенко «Блакитний роман» (1921) та «Новели» (1922); Г. Косинка «На золотих богів» (1922).

Початок 1920-х рр.: розвиток короткої епічної форми: ескіз, етюд, шкіц, новела, оповідання, згодом – повість і роман.

Паралельне функціонування багатьох стильових течій, напрямів і художніх манер письма: символізм (Г. Михайличенко, Галина Журба), експресіонізм (О. Турянський, І. Дніпровський, І. Сенченко), імпресіонізм (М. Івченко, М. Ірчан, Г. Косинка, А. Головка), орнаменталізм (М. Хвильовий, П. Панч), неоромантизм (Г. Епік, О. Досвітній, Ю. Яновський, О. Довженко) тощо. Змалювання неспокоїної дійсності багатоаспектно й багатогранно: поруч із реалістичним принципом правдоподібності, відтворення життя «у формах самого життя» проза використовує романтичні засоби, умовно-асоціативні форми, фантастику, гротеск, алегорію.

Новелістика. Розквіт новели; демонстрування високої художньої майстерності у змалюванні драматизму життя і долі людини. Збірки «Новели» (1922) Г. Михайличенка, «Сині етюди» (1923) М. Хвильового, «Дівчина з шляху» (1923), «Червона хустина» (1924) А. Головка, «Мамутові бивні» (1925), «Кров землі» (1927) Ю. Яновського, «Твори. Т. 1» (1920), «Проблема хліба» (1927) В. Підмогильного, «Переможець дракона» (1925) Г. Шкурупія та ін.

Жанрові різновиди: на початковому етапі – етюди, ескізи, акварелі, новелетки (А. Заливчий, Г. Михайличенко, В. Чумак, В. Еллан-Блакитний), у 20-х рр. – імпресіоністична (А. Головка, Г. Косинка), реалістична новела, сповнена аналізу непростих людських стосунків, нових конфліктів і перипетій, вчинків і розв'язків; новела й оповідання з філософським спрямуванням (В. Підмогильний, А. Любченко, Г. Шкурупій), пригодницько-фантастичного і детективного змісту (Ю. Шовкопляс), сатирично-гумористичного спрямування. Створення О. Вишнею нового жанру – усмішку, що синтезує у собі жанрові ознаки гумористичного оповідання й фейлетона.

Повість. Новаторський характер жанру повісті; відображення ідейних, духовних і етичних шукань людини першої третини ХХ ст. Основа – національна традиція. Розвиток жанрових різновидів: родинно-побутова, соціально-побутова, історична, пригодницька, психологічна, фольклорно-лірична повість. Експериментування письменників, застосування новітніх прийомів письма: монтаж, часові зміщення, асоціативне мислення, мозаїчна композиція, «потік свідомості» та ін. Символістська повість «Блакитний роман» (1919) Г. Михайличенка: насиченість символікою, алегоричними образами, багатою кольористикою, ліризмом; моделювання у такий спосіб перебігу революційних подій в Україні. Ретроспекції, зміщення подій, пролепсис (забігання наперед) – ознаки структури повісті «Байгород» (1927) Ю. Яновського.

Лірична повість. Розповідь ведеться від імені ліричного «я». Органічне поєднання ліризму з достовірністю, конкретністю, документальністю зображуваних подій. Використання імпресіоністичної поетики. Повісті «Шуми весняні» (1919), «Горіли степи» (1923), «В тенетах далечини» (1924) М. Івченка, «Можу» (1922), «Червоний роман» (1923), «Зелені серцем» (1924), «Пасинки степу» (1924) А. Головка.

Великі аналітичні й пізнавальні можливості жанрової палітри повісті: використання детективної і сатиричної поетики (Ю. Смолич, М. Хвильовий), збагачення мотивами пригодництва (О. Досвітній, Ю. Яновський), історичного біографізму (С. Васильченко). Жанр кіноповісті: поєднання жанрових ознак епосу й кіно – сюжет і авторські описи, коментарі, відступи, характеристики героїв (ознаки повісті), розбивка дії на дрібні сценки, лаконічні діалоги, монтажний принцип поєднання й чергування епізодів тощо (ознаки кіно). О. Довженко («Звенигора», «Арсенал», «Щорс», «Земля»), А. Головка, М. Бажан, Ю. Яновський, М. Йогансен, Ю. Тютюнник та ін.

Роман. Новий рівень художнього синтезу в романі. Посідання з кінця 20-х рр. панівного місця в літературному процесі. «Американці» (1925) О. Досвітнього, «Останній Ейджевуд» (1926) Ю. Смолича, «За плугом» (1926) Варвари Чередниченко, «Бур'ян» (1927) А. Головка – перші твори цього жанру; змалювали історично правдивий і епічно широкий погляд на епоху і її людей.

Естетичні відкриття в романній формі: «Майстер корабля»(1928), «Чотири шаблі» (1930), «Вершники» (1935) Ю. Яновського, «Мати» (1932) А. Головка, «Місто» (1928), «Невеличка драма» (1930) В. Підмогильного, «Недуга» (1928) Є. Плужника, «Вальдшнепи» (1927) М. Хвильового. Традиції та новаторство: збереження традиційних засобів розкриття конфлікту (боротьба героїв, діалог, авторський коментар, ясна розв'язка тощо); застосування новаторських засобів (підтекст, позафабульні компоненти, деталі, що набувають символічного лейтмотиву, використання прийомів кіно).

Жанрові різновиди: новелістичний роман («Чотири шаблі», «Вершники» Ю. Яновського), роман-розв'язання («Майстер корабля», Ю. Яновського, «Вальдшнепи» М.Хвильового) роман-панорама («Мати» А. Головка), роман-памфлет («Сорок вісім годин» Ю. Смолича), соціально-побутовий і психологічний романи («Місто», «Невеличка драма» В. Підмогильного, «Визволення» О. Копиленка, «Чад» Я. Качури), біографічний («Аліна і Костомаров», «Романи Куліша» В. Петрова-Домонтовича), історичний («Мазепа» Б. Лепкого, «В степах» С. Божка), сатиричний («Інтелігент» М. Скрипника, «По той бік серця» Ю. Смолича, «Голландія» Д. Бузька, «Недуга» Є. Плужника), науково-фантастичний і пригодницький («Сонячна машина» В. Винниченка, «Прекрасні катастрофи» Ю. Смолича, «Чорний Ангел» О. Слісаренка, «Двері в день» Г. Шкурупія). Культивування В. Підмогильним, В. Домонтовичем («Без ґрунту», «Доктор Серафікус») інтелектуальної прози: насичення творів глибоким психологізмом, філософськими роздумами, парадоксальними судженнями, полемічністю.

Особливості стильового вираження прози. Новаторська тенденція «лівого», «модерністського» характеру, спроба «очуднення», експериментування із формою, парадоксального конструювання, демонстрування «прийому» та деконструкції, намагання поєднати психологізм з напруженою інтригою, з ігровим сюжетом (Д. Бузько, Г. Шкурупій, Л. Скрипник; М. Йогансен). Друга тенденція – творчість письменників, які не були принципово націлені на стильове новаторство, виходили з традиції класиків, але прагнули поглибити і збагатити їхній досвід (Г. Косинка, М. Івченко, В. Підмогильний, Б. Антоненко-Давидович, І. Дніпровський, А. Головка, І. Сенченко, П. Панч, А. Любченко). Відхід від описового реалізму, схилення до орнаментальності, імпресіонізму та експресіонізму, ритмомелодійної індивідуалізації стилю.

Психологічна проза: традиції та новаторство.

Творчість Миколи Хвильового: жанри, проблеми, стильові особливості. Микола Хвильовий (1893–1933), справжнє прізвище М. Фітільов. Дебют 1921 р. у столичному Харкові як поета: збірки «Молодість» (1921) і «Досвітні симфонії» (1922). Збірки прози: 1923 р. – «Сині етюди», 1924 р. – «Осінь», 1927 – «Твори. Т. 1», 1928 – «Твори. Т. 2». 1930 р. – «Твори. Т. 3», 1929 р. – повість «Іван Іванович», оповідання «Ревізор» тощо. Незакінчені романи «Іраїда» (початок у 1925 р., 1930 р. видано твір під заголовком «Зав'язка»); «Вальдшнепи» (ж-л «Валпiте», 1927 р. № 5, друга частина опублікована в наступному номері, але весь наклад журналу був конфіскований). Активний учасник дискусії 1925-1927 рр. Покінчив життя самогубством 13 травня 1933 р.

Виділення дослідниками у творчій еволюції письменника (Г. Костюк, В. Агеєва та ін.) двох етапів: перший (1923–1926) – романтична, лірико-експресіоністична, в основному безсюжетна проза; другий (1926-1927) – період поступового переходу до врівноваженішої конкретно-реалістичної манери письма, опанування майстерністю сюжетобудови у великих прозових формах, посилення іронічних, сатиричних інтонацій.

Мотиви творчості: амбівалентний характер революції («Життя», «Шляхетне гніздо», «Кіт у чоботях», «На глухім шляху»); «Я (Романтика)»; постреволюційний синдром «втраченого покоління» («Юрко», «Синій листопад», «Заулок», «Кімната, ч.2»); «Повість про санаторійну зону»; безвихідь як спосіб існування («Редактор Карк», «Силуети»); «Сентиментальна історія», «Вальдшнепи»; мотив смерті (загибелі) («Солонський Яр», «Бараки, що за містом»); сатира і гротеск («Колонії, вілли...», «Свиня»); пародійна модель світу («Чумаківська комуна»).

Різностильовість творчості письменника.

Проза Валер'яна Підмогильного: проблематика, образи, художні засоби. Валер'ян Підмогильний (1901–1937). Прозаїк (оповідання, новели, повісті, романи), перекладач з французької класики (Вольтер, Д. Дідро, В. Гюго, О. Бальзак, А. Доде, Г. де Мопассан, П. Меріме. А. Франс). Збірки прози: «Твори. Том I» (1920), «Військовий літун» (1924), «Проблема хліба» (1927), повісті «Остап Шаптала» (1921), «Третя революція» (1925), романи «Місто» (1928), «Невеличка драма» (1930), «Повість без назви» (1934).

Художні доміанти прозаїка: людина і обставини, колективне й особисте, сліпі інстинкти природи й зобов'язуюча суспільна мораль, суперечності прагнень розуму й серця.

Основна тема: людина і революція; проблема міста і села; екзистенційні пошуки.

Новаторський характер експериментальної прози 1920–30-х років.

Художній світ прози Віктора Петрова (Домонтовича). Віктор Петров (1894–1969) (псевдоніми В. Домонтович, В. Бер) – оригінальний прозаїк, літературознавець, етнограф, фольклорист, мовознавець, філософ, історик, археолог. Перший твір – новела «Розмови Екегартові з Карлом Гоцці» (написана біля 1925 р.,

опублікована 1946). Романи «Дівчина з ведмедиком» (1928), «Аліна й Костомаров» (1929), «Романи Куліша» (1930), «Без ґрунту» (1946). Розділи повісті «Напередодні (Грахх Бабеф)» (журнал «Життя й революція», 1934 р.); роман «Доктор Серафікус» (за свідченням автора, написаний 1927–1929 рр., опублікований 1947 р.).

Дві жанрові групи прози: романізовані історико-біографічні твори; психологічна проза. Інтелектуальний, екзистенціальний, ірраціональний, «театральний» («автори як маски, тексти як шифри»), сексуальний дискурси прози В. Петрова (С. Павличко).

Приналежність романів В. Петрова до нового для української літератури типу інтелектуального роману (переважання думки над формою; романи-дискусії). Зосередженість на універсальних проблемах людського існування.

Новаторський характер творчості Майка Йогансена. Майк Йогансен (1895–1937) – письменник, літературознавець, мовознавець. Збірки поезій: «Д'ґорі» (1921), «Крокове коло» (1923), «Революція» (1924), «Пролог до Комуни» (1924), «Балади про війну і відбудову» (1933), збірки прози «17 хвилин» (1925), «Оповідання про Майкла Паркера» (1931), «Життя Гая Сергійовича Шайби» (1931), романи «Пригоди Мак-Лейстона, Гаррі Руперта та інших» (1925), «Подорож ученого доктора Леонардо і його майбутньої коханки Альчести у Слобожанську Швайцарію» (1930), «Югурта» (ненадрукований, зберігся в російському перекладі П. Зенкевича), теоретичні розвідка «Елементарні закони версифікації (віршування)» (1922), «Як будується оповідання» (1928), книги нарисів «Подорож людини під кепом: Єврейські колонії» (1929), «Подорож у радянську Болгарію» (1930), «Три подорожі» (1932), «Під парусом на дубі» (1933), «Подорож у Дагестан» (1933) та «Кос-Чагил на Ембі» (1936).

Особливості поезії: «міфологізована» поетична гра, тонкий імпресіоністичний інструментарій, спроба згармонізувати модель «людина і світ».

Найприкметніші риси прози: яскраво виражена фабульність, чітка конструкція і захоплюючий, гострий, незрідка авантюрний сюжет.

Побудова роману «Пригоди Мак-Лейстона, Гаррі Руперта та інших» за традиціями жанру пригодницького роману, яскраво виражена кінематографічність викладу, напруженість подій, змінюваність «кадрів» та місця їхнього розгортання (Америка, Британія, Франція, Африка, Україна), демонстративний, подекуди епатажний, монтаж окремих епізодів.

Експериментальний характер роману «Подорож ученого доктора Леонардо і його майбутньої коханки Альчести у Слобожанську Швайцарію». Вигадливий тон викладу; химерний зміст, пародійно-іронічні містифікації. Ліричність викладу, наявність поетичних вставок.

Функціонування прозових жанрів у Західній Україні та на еміграції. У літературі Західної України та емігрантській домінували найавторитетніші представники старшого покоління: В. Стефанік, Марко Черемшина, О. Маковей, О. Кобилянська, Б. Лепкий, В. Винниченко, хоча не всі зберігали творчу активність.

Тематика: страждання та руїна в часи Першої світової війни: О. Турянський «Поза межами болю», новелістика В. Стефаніка, Марка Черемшини, О. Маковея, К. Гриневичевої та ін.;

стрілецька тема: О. Бабій «Голгофа українських полків», Р. Купчинський «Заметіль»;

визвольна війна (подається в романтичних барвах): Ф. Дудко «Отаман Крук» (повість, 1924), «В заграві», «Чорторий», «Квіти і кров»; Клим Поліщук «Отаман Зелений» (роман у двох частинах, 1922), роман «Гуляйпільський батько» (1925); О. Бабій «Дві сестри» (1936); Ю. Горліс-Горський «Холодний Яр» (1937); та ін.;

історична проза: Б. Лепкий, К. Гриневичева, О. Назарук, Ю. Опільський, Н. Королева, В. Будзиновський, В. Бірчак та ін.;

психологічна проза (І. Вільде, Б.-І. Антонич та ін.).

Проза представників «Празької школи». Ю. Липа «Нотатник» (у 3 тт.), «Козаки в Московії»; Л. Мосендз «Євшан-зілля», «Останній пророк»; О.Теліга «Або-або»; Г. Мазуренко «Не той козак, що поборов, а той, що вивернеться» та ін.

Тема 8. Драматургія 10–30-х рр. ХХ ст.: традиції та новаторство.

Тематично-жанровий діапазон драматургії.

Мелодрама на тему громадянської війни: І. Дніпровський (І. Шевченко) «Любов і дим» (1925), «Яблуневий полон» (1926).

Тема ідейного фанатизму порушувалася в Західній Україні. Я. Галан – «Дон Кіхот із Еттенгайму» (1925–1927), «Вантаж» (1927-1928), «Вероніка» (1928-1929). Поетика модернізму. П'єси 30-х рр. позбавлені цих рис: памфлет «99 %», «Човен хитається» – 1930; «Осередок» (1932).

Драматичні етюди: Я. Мамонтов «Dies irae» (1922), «Третя ніч» (1922), «Захід» (1922).

Ліричні драми, п'єси романтичного, символічного спрямування: Я. Мамонтов «Дівчина з арфою» (1922), «Веселий Хам» (1926).

Фантастичні п'єси: Є. Кротевич «Син сови» (1923); І. Кочерга – п'єса-феєрія «Марко Проклятий» (1928), «Майстри часу» (1934); М. Ірчан «Радій» (1927); «Дума про Британку» (1937) Ю.Яновського.

Історична драма. Найпомітніші постаті – Богдан Хмельницький і Тарас Шевченко, яких позбавлено історичної конкретики й перетворено на символ національної історії в її класовому варіанті: О. Корнійчук «Богдан Хмельницький» (1938), драматичний етюд П. Тичини «Шевченко і Чернишевський»; К. Буревій «Павло Полуботок» (1928), І. Кочерга «Алмазне жорно» (1927), «Свіччине весілля» (1930), І. Микитенко «Маруся Шурай» (1934).

Соціально-побутова комедія: Я. Мамонтов «Рожеве павутиння», І. Микитенко «Соло на флейті» (1933-1936), «Дні юності» (1931, 1936).

Соціально-психологічна драма сучасної авторам тематики: М. Ірчан «Дванадцять» (1923) – реальні події (революційні виступи в Галичині 1922 р.); «Родина щіткарів» (1924), «Отрута» (1927); І. Микитенко «Диктатура», «Світить нам, зорі» («Кадри») – 1930, «Справа честі» (1931), «Дівчата нашої країни» (1933), «Як сходило сонце» (написана 1937, надрукована 1962), «Бастилія божої матері» (1933).

Сатиричні п'єси: К. Буревій «Хами» (1925), «Овечі сльози» (1930), «Опортунія», «Чотири Чемберлени» (1931).

Основні напрямки розвитку українського театру: психологічний та експериментальний.

Розвиток професійного театру 1920–1930-х рр. у двох напрямках, які умовно можна назвати «психологічним» та «експериментальним». «Психологічний» напрям пов'язаний з театром ім. І. Франка, керованим Г.Юрою. «Експериментальний» тип театру – це, насамперед, пошуки «Березолу», керівник якого Л.Курбас намагався створити так званий «театр дії», «рефлексологічний» театр. Він спирався на активну позицію глядача і був здатний втілювати найскладніші речі світового (насамперед західноєвропейського) репертуару. За Л.Курбасом, мистецтво, щоб осягти діалектику дійсності, повинне вдаватися до образного перетворення, яке засноване на законах асоціативного мислення.

Переїзд у 1926 р. театру «Березіль» до столиці (Харків). Вистави «Народного Малахія» та «Мини Мазайла» за творами М.Куліша як привід для політичного цькування Л. Курбаса-режисера, так і М. Куліша-драматурга. Філософізм театру Л. Курбаса – М. Куліша як привід для знищення.

Жанр трагікомедії (політичної, ідеологічної, психологічної) розробляв М. Куліш.

Новаторський характер драматургії М.Куліша.

М. Куліш (1892–1937) – один із найвизначніших українських драматургів, лідер українського художньо-мистецького процесу, теоретик художньої культури й літератури, інтелектуал, діяч мистецького й національного руху.

Продовження М. Кулішем розробки жанрових різновидів української драматургії: драми, комедії, трагедії. Розвиток жанру соціально-побутової драми («97», «Комуна в степах»), побутової комедії («Отак загинув Гуска»), психологічної драми («Зона», «Закут»), гротескної комедії-сатири («Хулій Хурина»), абсурдистської трагедії («Народний Малахій»), філософсько-інтелектуальної драми («Вічний бунт»), психологічно-інтелектуальної трагедії («Патетична соната»), соціально-інтимної комедії («Мина Мазайло»), алегорійно-психологічної драми («Прощай, село»), соціально-метафоричної драми («Маклена Граса»). Особливості поетики: фрагменти поетики художнього абсурду, ірраціоналізму, трагедокомедійності, поетики концептуально-структурного оксиморону (пізніше репрезентували себе в творчості Е. Іонеско, С. Беккета, С. Мрожека та інших «абсурдистів»).

Зображення інтелектуально-психологічного стану персонажа у різні моменти й фази його буття: у побутових стосунках і реаліях; екстремально загострених ситуаціях; властивому для оточення; незвичному, невластивому для нього середовищі; у драматичні й трагедійні періоди його життя; комічних сценах і ситуаціях. Характери Миколи Куліша – це драматично-складні й художньо-самобутні утворення.

Тема 9. Українська література 30-х рр. ХХ ст.: зміна естетичних орієнтирів.

Українська література 1930-х рр.: у координатах соцреалізму.

Соціалістичний реалізм як ідеологічно-естетична система.

В основі соцреалізму – адаптований до потреб радянського соціуму реалізм і політичні, позахудожні дискурси з означенням «соціалістичний». Уперше словосполучення «соціалістичний реалізм» використовується в «Літературній газеті» в редакційній статті «За роботу». Варіанти: «революційно-соціалістичний реалізм» (І. Кулик).

Джерелами «соцреалізму» визначали: утопії Т. Мора, Т. Кампанелли, Ж. Верна, Г. Велса та ін.; усічений марксо-ленінським літературознавством реалізм ХІХ ст., що отримав назву «критичного; натуралізм, на який спиралася соціальна критика (першорядне місце відведено творам О. де Бальзака на противагу прозі Е. Золя). Найчастіше за основне джерело творчого методу брали драму «Вороги» й особливо роман «Мати» М. Горького,

в якому перетрансформовано образ Матері Божої та її Сина, почасти апелювали до «прогресивного» романтизму, неначе засвідченого тенденційно-ілюстративними творами Паризької комуни, надто ранньою прозою М. Горького, «романом виховання» «Як гартувалася сталь» М. Островського з аскетичним жертвним ідеалом, утіленим в образі Павки Корчагіна. Таке розуміння «соцреалізму» відповідало занесеній до статуту Спілки письменників колишнього СРСР, виголошеній головним ідеологом штучного напрямку А.Ждановим на Першому Всесоюзному з'їзді радянських письменників формулі, припасованій для «правдивого, історичного-конкретного зображення дійсності в її революційному розвитку» відповідно до «завдань ідейної переробки та виховання трудящих в душі соціалізму».

Література 30-х рр. ХХ ст.: теми, проблеми, образи.

1930-і роки як період втрати творчого потенціалу, що окреслився у попередні десятиліття. Уніфікація проблематики й тематики; збіднілість поетики; зникнення стильових пошуків. Вихід на перший план соціального замовлення, однозначного оспівування героїки колективізації та індустріалізації, культурної революції, що включала в себе конструювання «нової людини» та «нової моралі»; боротьба з різними «ізмами». Поступове перетворення літератури у пропагандистське відомство, виробництво ідеологічних стереотипів. Наявність чіткого поділу: свій – чужий.

Популярність «виробничої» літератури. Напрацювання низки стереотипів: викриття шкідництва буржуазних «спеців», троцькістів та націоналістів. В. Кузьмич «Крила» (1930), Г. Коцюба «Нові береги» (1932), С. Склярєнко «Бурун» (1932), О. Донченко «Зоряна фортеця» (1933), Ф. Кандиба «Повість про Тракторобуд» (1933). Спроба у деяких авторів патетику соціалістичного будівництва вписати в загальнішу гуманістичну духовну проблематику: О. Копиленко «Народжується місто» (1932), Ю. Шовкопляс «Інженери» (1934–1937).

Розробка образу інтелігента і проблем інтелігенції; викриття «художніми» засобами підривної діяльності «української буржуазної інтелігенції». П. Колесник «Боротьба» (1932).

Уславлення діяльності ДПУ. І. Микитенко «Ранок» (1933), В. Гжицький «Семен Вовгура» (1932), Л. Юхвід «Вибух», Н. Рибак «Київ» (1936).

Антирелігійні мотиви. І. Микитенко «Ранок».

Тема колективізації; скарги на засилля куркульства у керівництві колгоспів. І. Кириленко «Аванпости», Г. Епік «Перша весна».

Друга половина 1930-х рр.: оспівування щастя колгоспної праці, казкового достатку: О. Кундзік «Родичі», К. Гордієнко «Діти землі».

Тема 10. Українська дитяча література 20–30-х рр. ХХ ст.

Українська дитяча література 30-х років ХХ ст.: виховання почуттів.

Дитяча література 30-х рр. ХХ ст. як період вимог ідеологічної наснаженості творів; повного контролю літератури Держметодкому Народного комісаріату освіти. Один із найпомітніших наслідків вульгарно-соціологічного контролю – заборона казки, романтики, фантастики, що скувала дитячу літературу наприкінці 1920-х рр. Популярність ідеї векторності дитини – односпрямованості в часі, розуміння юного героя як представника прийдешніх поколінь, позбавленого власного конкретного минулого. Типовий конфлікт – протиставлення майбутнього (уособленого, як правило, образом юного героя) з минулим (дійсність із невикоріненими «пережитками»): «Пилипко» та «Червона хустина» А. Головка, «Злодій» М. Іваницької, «Приблуда» С. Васильченка, «Весела компанія» В. Чередниченка, «Хмереч» Ю. Платонова. Відсутність акцентування на індивідуальних рисах характеру, відповідно – широкі можливості для самоототожнення читача з героєм. Відсутність (майже) негативних юних персонажів через специфіку героя й конфлікту.

Проблема колективного й індивідуального. Переважне вирішення: самозречення, самопожертва героя, індивіда на користь інших, колективу, народу (оповідання А. Головка, повісті Г. Бабенка, О. Донченка, П. Усенка, В. Чередниченка та ін.). Виняток – оповідання С. Васильченка «Приблуда» (1924), герої якого – мешканці дитячого будинку, колектив – ідуть на самопожертву заради одного – «музиканта Мишка». Гуманістичний пафос не відповідав домінантним тенденціям «класової боротьби».

Поява на рубежі десятиліть анімалістичної прози (М. Йогансен). Авторська позиція забезпечується тонкою спостережливістю, психологізмом, влучною художньою деталлю, доброзичливим гумором.

Тема життя дитячого будинку, комуни, колонії.

Спричинення подальших змін у дитячій літературі пильною увагою керівництва країни до виховання «належного підростаючого покоління». Вихід на рубежі десятиліть понад десяти різноманітних постанов, пов'язаних із цим.

1934 р. – проведення в Харкові Всеукраїнської партнаради у справах дитячої літератури. Ознаменування, попри її директивність, початку нового етапу в розвитку літератури для юного читача:

урізноманітнення у 30-і роки дитячої літератури. Звернення багатьох письменників у 1930-і роки виключно до літератури для дітей (Н. Забіла, О. Донченко, О. Копиленко).

Творчість О. Іваненко як приклад успішної адаптації до тогочасних умов; «Сандалики, повна скорість!» (1935), «Великі очі» (1936), «Лісові казки» (1935).

ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ (1940–1950-і рр.)

4 кредити ЄКТС / 120 год.

Тема 1. Літературно-мистецьке життя в Україні 40–50-х рр. ХХ ст.

Специфіка літературного процесу 40–50-х рр. ХХ ст. Українська література материкової України та література українського зарубіжжя. Культурно-історичні умови розвитку літератури Радянської України. Патріотичне піднесення в українському суспільстві періоду Другої світової війни, його роль в оздоровленні і демократизації літератури.

Посилення ідеологічного тиску, нищівної критики за патріотичні почуття у повоєнний період; естетичне збіднення літератури; засилля соцреалізму; нівелювання творчої свободи митців.

Літературний процес воєнних літ: тенденції розвитку прози, поезії, драматургії. Естетичні здобутки і втрати у повоєнний період.

Еміграційне письменство 40–50х рр. Діяльність МУРу у консолідації українських творчих сил за рубежем. Видавнича діяльність МУРу. Дискусія навколо проблеми «великої літератури», «національно-органічного» стилю (Ю. Шерех, Ю. Косач, У. Самчук, В. Державин). Причини внутрішнього розколу у МУРі.

Поетична творчість митців, які загинули в роки війни. Жанрово-стильові особливості лірики В. Булаєнко, К. Герасименка, Ф. Швіндона та ін.

Поезія вояків УПА.

Тема 2. Художній світ Олександра Довженка.

Витоки творчого генія митця. Трагедія творчості О. Довженка в епоху тоталітаризму. Суспільні причини внутрішньої роздвоєності митця.

Новаторство кінорежисера, дискусії навколо фільмів, їх світове визнання. Кіномистецька спадщина О. Довженка, її творча доля.

Розкриття проблеми «людина в екстремальній ситуації» в «малій» прозі О. Довженка воєнного часу («На колючому дроті», «Ніч перед боєм», «Воля до життя», «Тризна», «Відступник», «Незабутнє», «Мати», «Федорченко», «Стій, смерть, зупинись»). Мистецька довершеність оповідань.

Поетика жанру кіноповісті в творчості О.Довженка (синтез художньої літератури і засобів кіномистецтва).

«Україна в огні», «Щоденник» – художні документи трагічної доби. Викриття антигуманізму тоталітарного режиму; порушення проблем історичної пам'яті і національної самосвідомості українців.

Кіноповість «Зачарована Десна»: поетизація світу дитинства і природи. Художнє відтворення рис українського національного характеру. Образ митця, його нерозривний зв'язок з долею народу. Синтез реалізму й романтизму, національного й загальнолюдського, конкретно-історичного й вічного.

Естетична своєрідність прози О. Довженка в контексті світової літератури. Риси експресіонізму в його творчості. Націленість на відтворення явищ та образів в ідеалі. Розуміння мистецтва як зброї впливу на маси в напрямі певного світорозуміння. «Ефект очуження» як домінуючий у поетиці умовності О. Довженка.

Монументалізм у створенні художніх типів-образів.

Тема 3. Романтичне світобачення у творчості Юрія Яновського.

Формування творчої особистості письменника. Перші поетичні і прозові спроби («Мамутові бивні», поезія). Романтичне сприймання світу і особливості поетики новел Ю. Яновського 1920-х рр.

Модерністична поетика роману «Майстер корабля». Поєднання різних часових площин, численних вставних новел, листів, мемуарних коментарів. Романтика мандрів і морських пригод у творі. Ю. Яновський і англійський прозаїк Дж. Конрад.

Розкриття драматизму громадянської війни в романі «Чотири шаблі». Концепція української історії в романі. Трагування письменником стихійної партизанської вольниці. Причини нищівної критики роману радянським літературознавством. Риси романтичного стилю у творі.

Проблема жанру, композиції, стилю роману «Вершники». Тенденційність у висвітленні подій громадянської війни. «Вершники» як друга редакція «Чотирьох шабел»: дискусія у літературознавстві.

Проблематика роману «Жива вода» («Мир»). Реалістичне зображення повоєнної дійсності в українському суспільстві. Несправедливий осуд твору в добу тоталітаризму.

Пошуки Ю.Яновського в драматичних жанрах. Морально-етична проблематика п'єси «Дочка прокурора».

Тема 4. Творчість Остапа Вишні.

Драматична доля митця в тоталітарній державі. «Трагічна десятирічка» Остапа Вишні.

Жанрове розмаїття сатиричної спадщини (памфлети, фейлетони, гуморески, мемуари). Новаторство у створенні жанру усмішки.

Тематичне багатство та художня довершеність усмішок О. Вишні (сільських, кримських, закордонних, автобіографічних, мистецьких, мисливських).

Особливість індивідуального стилю творів О. Вишні. Провідні засоби творення комічного. Народні витоки гумору О. Вишні.

Щоденник «Думи мої, думи мої» як зразок мемуарної спадщини О. Вишні. Філософські роздуми про літературу та мистецтво, їх роль у житті народу, власну творчу долю.

Тема 5. Художній світ драматургії Івана Кочерги.

Особливості світогляду митця, чинники формування його таланту. Романтичне світобачення як домінанта індивідуального стилю письменника.

Поетика умовності в романтично – казкових драмах. Історична основа драми «Алмазне жорно». Художнє відображення героїки гайдамацького руху в Україні. Роль романтичної символіки у розкритті ідейного задуму твору.

Проблема історизму драматичних поем «Свіччине весілля» та «Ярослав Мудрий». Естетична функція образів світла і свічки у «Свіччиному весіллі». Філософічність та інтелектуальність драми «Ярослав Мудрий», її багатопроblemність. Суперечливий образ Ярослава Мудрого. Художня майстерність романтичної символіки в драмах.

Тема 6. Художня своєрідність лірики Андрія Малишка.

Фольклорна основа творення образу України в поезії років війни. Патріотичний пафос циклу «Україно моя». Багатство художньо-виражальних засобів у творенні образу Батьківщини. Творча доля циклу у повоєнний період.

Психологізм воєнної лірики А. Малишка, її жанрово-тематичне розмаїття. Мистецтво героїко-романтичної балади («Балада про колосок», «Балада про комвзводу», «Балада про Зозулю», «Балада про танкіста» та ін.). Ліричні портрети «маленької людини» на війні («Кашовар», «Маруся», «Катря», «Теслярі» та ін.).

Довершеність інтимної лірики А. Малишка. Багатство світу емоційних переживань ліричного героя – воїна. Роль фольклорної поетики у звеличенні невмирущості кохання.

Творча еволюція поета у повоєнний час. Духовне «вродження» А. Малишка у добу «хрущовської відлиги». Роздуми поета над долею митця за тоталітарного режиму («Я не жив ці літа», «Олексі Влизькові», «Григорію Косинці», «Вишні»). Гуманістичний пафос лірики. («Не заздрю ницим», «Іноді найде така хвилина», «Не можу бачить, як людина плаче» та ін.).

Філософська наснаженість екологічної проблематики («Лист до гречки», «Скарга ромашки» та ін.).

Пісенність як стильова домінанта лірики А. Малишка, її народнопоетичні джерела. Творча співдружність з українськими композиторами.

Тема 7. Лірична проза Михайла Стельмаха.

Повісті «Щедрий вечір» та «Гуси-лебеді летять»: розвиток автобіографічної теми. Глибокий психологізм у розкритті світу дитинства. Поетизація народної моралі, звичаїв і традицій.

Гуманістична спрямованість, романтичний пафос, мовно-стильове багатство романістики М. Стельмаха («Кров людська – не водиця», «Правда і кривда», «Чотири броди», «Дума про тебе»). Прийоми творення ліро-епосу. Роль фольклору, народнопоетичної стихії у художньому світі романістики М. Стельмаха. Вплив естетики соцреалізму і намагання творити суверенний творчий стиль. Проблема художньої і життєвої правди у прозі письменника.

Тема 8. Художня своєрідність творчості Леоніда Первомайського.

Творчість Л. Первомайського як невпинне самопоновлення. Філософська глибина лірики та ліро-епосу митця, її стильові особливості. Мотив творчості як діяння, як найвищої форми самореалізації людини, виявлення її кращих рис. Заперечення марноти скороминущого людського існування і безслідного зникнення по смерті («Уроки поезії», «Древо пізнання»). Жанр філософської медитації у ліриці Л. Первомайського.

Морально-філософська проблематика роману «Дикий мед». Проблема «досяжності» щастя для людини, її розуміння героями твору. Проблема сталінських репресій і особистості за тоталітарного режиму. Утвердження «вічних» людських цінностей, які здатні протистояти усім випробуванням життя. Засудження війни

як неприродного хаотичного явища. Проблема творчості і моральної відповідальності митця. Осуд кар'єризму, пристосуванства, морального зубожіння.

Модернізація жанру балади у романі. Риси ліро-епосу у «Дикому меді». Синтез романтичного світовідчуття та суворого реалізму.

Тема 9. Розвиток української літератури в діаспорі (40–50-ті роки).

Культурно-історичні умови розвитку еміграційної літератури. Друга політична еміграція українських митців за кордон.

Письменницькі організації, їх естетичні платформи. МУР та його роль у консолідації українських творчих сил в еміграції. Видавнича діяльність МУРУ («Арка», «Вежі», «Заграва», «Альманах МУР» тощо). Нерегулярність і спорадичність періодичних видань.

Неоднорідність еміграційного повоєнного середовища. Розбіжність ідеологічного та естетичного плану. Дискусії про «велику літературу» і «національно-органічний» стиль українського письменства в діаспорі. Обґрунтування У. Самчуком ідеї «великої літератури».

Тенденції розвитку прози в еміграційній літературі. Суспільна заангажованість національною ідеєю, пафос державного самовизначення України у творчості У. Самчука, І. Багряного, В. Барки, Т. Осьмачки. Гнівний осуд тоталітаризму, його згубного впливу на людину.

Стильові пошуки в еміграційній поезії періоду МУРУ. Неокласичні традиції, їх збагачення модерністичними течіями (неоромантизмом, символізмом, сюрреалізмом) у поетичній творчості С. Гординського, І. Качуровського, Ю. Клена, М. Ореста.

Здобутки літературознавства і критики в українській діаспорі (Ю. Шерех, В. Державин, Ю. Лаврінченко, У. Самчук та ін.).

Тема 10. Неокласичний стиль поезії Юрія Клена.

Життєвий шлях письменника-емігранта. Участь у поетичній групі київських «неокласиків». Еміграційний період життя у Німеччині. Продовження і розвиток естетичних засад неокласицизму у нових суспільно-історичних умовах.

Культурологічна стихія збірки «Каравели». Неоромантизм як стильова домінанта віршів збірки. Поетизація мандрів, сильної вольової особистості, жага пізнання і філософського осмислення світу. Античний ідеал калокагатії у культурологічній ліриці. Філософічність пейзажної лірики.

Ліро-епос Ю. Клена. Новаторське осмислення проблеми «митець і влада» у поемі «Прокляті роки». «Попіл імперій» – широкомасштабний літопис тоталітарних режимів ХХ ст. Художнє осмислення антилюдської сутності більшовицької та фашистської диктатур. Ідейний задум поеми: пристрасна віра у воскресіння України з імперського попелу.

Тема 11. Поетичний космос лірики Михайла Ореста.

Життєвий і творчий шлях М. Ореста. Відданість традиціям неокласицизму у творчості еміграційного періоду. Поетичний, перекладацький, літературознавчий доробок митця.

Неокласицистична спрямованість поезії М. Ореста. Мотив творчості у циклі «Ars poetica»: розкриття «таємниці слова». Синтез неокласицизму і символізму як стильова домінанта лірики поета. Філософічність пейзажної лірики, глибина й інтелектуалізм символіки. Релігійно-містичні мотиви у поезії М. Ореста. Амбівалентність образу України.

Тема 12. Художня довершеність лірики Святослава Гординського.

Різномісність творчого обдарування С. Гординського. Ґрунтовна освіта європейського рівня. Гармонійне поєднання малярського, поетичного, літературознавчого, перекладацького хисту.

Синтез романтичного і неокласичного стилів у ліриці. Провідні мотиви лірики: тема мистецтва, творчого неспокою та «парнасізму»; апокаліптичні візії у поезії про війну.

Ліричний герой С. Гординського: гуманіст, інтелектуал, людина богемного складу.

Тема 13. Творче життя та організаційно-літературна діяльність Докії Гуменної.

Біографія Докії Гуменної. Складна доля мисткині в Україні: нищівна критика, не прийнята до новоствореної Спілки письменників України. Еміграція за кордон у 1943 р. до Львова, потім до Австрії, Німеччини, а з 1950 р. – переїзд на постійне проживання до США. Своєрідність автобіографізму в романі «Діти Чумацького Шляху», Образ Києва в романі «Хрещатий Яр». Національна ідентичність в новелах книги «Куркульська вілія».

Тема 14. Багатогранність таланту Ігоря Качуровського.

Драматизм життєвого шляху емігранта. Творчий і плідний внесок україністики: викладацький, літературознавчий, перекладацький, мовознавчий грані таланту митця. Участь у письменницькому об'єднанні «Слово».

Поетична творчість І. Качуровського. Мотив утечі з тоталітарного пекла, пошуки прихистку у дисгармонійному світі. Художнє відображення життєвої біографії поета у віршах. Урбаністичний мотив у ліриці. Химерне поєднання екзотики і реалій латиноамериканського світу з патріотичними почуттями. Філософське осмислення сквородинського образу Гавані. Майстерність версифікації поета. Продовження у ліриці естетичних засад неокласиків з їхньою тугою за гармонією світу.

Художня своєрідність прози І. Качуровського. Новаторське і неоднозначне трактування подій війни у диалогії «Шлях невідомого», «Дім над кручею». Руйнування стереотипів у зображенні представників ворожих армій. Сильова своєрідність прози: синтез суворого реалізму та романтизму.

Тема 15. Трагічний світ творчості Тодося Осьмачки.

Драматизм життєвої долі митця в епоху тоталітаризму. Трагедія еміграційного періоду біографії Т. Осьмачки. Участь у письменницьких об'єднаннях МУР, «Слово».

Поетична творчість Тодося Осьмачки. Проблема його стилю в українському літературознавстві. Синтез модернізму і фольклорної поетики як визначальні риси «осьмачкізму». Екзистенційні мотиви туги, самотності, індивідуалізму та їх художнє втілення. Фольклорна поетика творення образу України. Гнівний осуд тоталітаризму та трагічного становища людини в абсурдному світі.

Проза Т. Осьмачки. Образ українського світу в повісті «Старший боярин». Гострота й актуальність проблематики повісті. Реалістичний та умовно-символічний плани у творі. Роль фольклору і демонології у моделюванні українського світу. Мотив самотності як визначальна складова людської екзистенції.

Повість «План до двору» – міфологічно-символічний твір про загибель українського селянства. Апокаліптичний хронотоп у повісті. Роль демонології. Художня трансформація біблійного мотиву руйни у повісті «Ротонда душогубців». Символіка «червоного дияволізму».

Тема 16. Світоглядно-естетична своєрідність творчості Івана Багряного.

Життєвий шлях письменника. Участь у письменницькій організації «Ланка». Моральний максималізм і стоїцизм у протиборстві з тоталітарним режимом. Суспільно-політична діяльність І. Багряного в Україні і в еміграції. Відображення світогляду митця в його публіцистиці та художніх творах.

Поетична творчість І. Багряного. Експресивна розкутість лірики. Історична основа, антиколоніальний пафос поеми «Скелка». Гнівний протест проти тоталітаризму в поемі «Гуляй-Поле». Риси експресіоністичної поетики у творі. Своєрідність трактування морально-етичних проблем у поемі «Аве, Марія».

Жанрово-тематичне багатство прози митця. Роман «Сад Гетсиманський» як художній документ сталінської епохи. Поєднання документалізму, публіцистичності та художнього вимислу. Жанрові дефініції твору. Реалістичний та містичний плани в романі. Біблійні мотиви та їх роль у розкритті ідейного задуму твору. Сильові особливості роману: синтез суворого реалізму та романтичної стихії.

Роман «Тигролови». Жанрова своєрідність твору (поєднання пригодницького жанру з романтичною стихією). Роль умовної символіки та фольклору у розкритті невмирущості людського духу. Глибокий психологізм як визначальна художня особливість роману. Проблема національної самосвідомості українців. Художня майстерність позасюжетних елементів у романі.

Повість «Огненне коло»: трагічні сторінки української історії. Історична основа твору. Суперечливе трактування діяльності дивізії «СС – Галичина» в історіографії. Зображення кривавої фантазмагорії війни через психологічне сприйняття героя. Антивоєнний пафос повісті. Риси романтичного світобачення та національна ідея у творі.

Тема 17. Творчий внесок Уласа Самчука в розвиток української прози.

Формування світогляду письменника. Участь митця в еміграційному літературному процесі; роль у заснуванні МУРу та розбудові «Слова».

Роман-епопея «Волинь». Жанрово-композиційні особливості твору. Масштабність проблематики: формування характеру національно свідомого українця, шляхів розвитку української держави, її інтеграції в загальноєвропейський контекст, взаємин селянина і землі тощо. Поєднання епічного і ліричного начал в епопеї.

Роман «Марія» – трагічний життєпис українського селянства в добу тоталітаризму. Жанрові особливості твору (роман-хроніка, художня біографія). Філософська система духовності українського селянства. Морально-етична проблематика. Герої роману – носії рис української ментальності. Рецепція біблійних мотивів у романі. Символіка образу Матері Божої. Трагедія руйнування українського роду як закономірний наслідок тоталітаризму. Сильові особливості роману.

Історизм прози У. Самчука («Ост», «Кулак», «Гори говорять», «Чого не гоїть огонь»).

Тема 18. Художній світ Василя Барки.

Творчий внесок В. Барки в розвиток україністики. Перекладацький, літературознавчий доробок митця.

Поетична творчість В. Барки. Джерела образності лірики (Біблія, фольклор). Релігійні мотиви в поезії. Поетика бароко.

Художнє осмислення трагедії голодомору в романі В. Барки «Жовтий князь». Життєва основа твору. Жанрова своєрідність (сімейна хроніка, роман-мартиролог). Багатоплановість і композиційні особливості роману. Психологічне дослідження життя людини на рубежі смерті. Художня трансформація апокаліптичних мотивів у романі. Викривальний пафос у моделюванні підрадянського українського суспільства.

ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ (1960–1980-і рр.)

3 кредити ЄКТС / 90 год.

Тема 1. Українське шістдесятництво: суспільно-естетична природа, витоки і наслідки. Модерністські пошуки у творчості поетів-новаторів (І. Драч, М. Вінграновський).

Особливості громадсько-політичного життя в Україні на поч. 1960-х. Світоглядні ідеї шістдесятників. Дволикість шістдесятницького руху. Естетична своєрідність поетичної генерації шістдесятників. Сильові течії в українській поезії 60-х рр. (модерна, традиційна, авангардистська). Нові художні якості прози шістдесятників, її жанрово-тематичне збагачення. Дискусії в українському літературознавстві навколо феномену шістдесятництва

Модерністська поетика раннього Івана Драча. Провідні мотиви лірики. Експресивно-романтичне визначення творчого кредо неофіта української поезії. Романтична поетизація звичайних речей, піднесення буденності життя до космічних височин; проблема болісного наступу НТР на духовність суспільства. Поетика жанру балади та етюду у творчості: новаторське продовження фольклорної та літературної традиції.

Тема 2. Синтез новаторства і традиції у творчості Ліни Костенко, Василя Симоненка, Дмитра Павличка.

Поезія *Василя Симоненка* у контексті українського шістдесятництва. Суголосність мотивів поетичних збірок «Тиша і грім», «Земне тяжіння» філософії шістдесятництва. Неонародницька концепція лірики, її гуманістичне спрямування. Фольклорні та літературні джерела образу України, його амбівалентність. Жанрове розмаїття та стильові особливості сатиричної спадщини митця.

Неокласичні засади творчості *Ліни Костенко*. Багатство культурологічного світу лірики: образи митців світової культури; художня трансформація античних та біблійних мотивів й образів. Історичний дискурс поезії: проблема історичної пам'яті та врятування українства як етнічного і духовного феномену. Мотив єднання людини з природою й екологічний неспокій у ліриці поетеси. Емоційне багатство та художня довершеність інтимної лірики. Духовний світ ліричної героїні. Цикл «Інкрустації»: поетика назви та її органічне втілення в художній системі віршів; образ дороги, мандрів, життя «на колесах»; національні й культурологічні символи; особливості віршування і ритмомелодика «Інкрустацій». Художня своєрідність поем «Сніг у Флоренції», «Дума про братів не азовських»: жанрова специфіка; проблематика, образна система.

Грані творчої особистості *Д. Павличка*, його участь у громадському та політичному житті. Провідні мотиви і стильові особливості збірки «Правда кличе». «Таємниця твого обличчя – довершеність інтимної лірики. Світоглядна та художня еволюція лірики: 1990-ті–2000-і рр. («Покаянні псалми», «Не зрадь», «Рубаї», «Золоте ябко», «Вірші з Майдану» та ін.). Особливості творчого стилю *Д. Павличка* у контексті традиційної української лірики.

Тема 3. Тенденції розвитку історичної романістики 1960–1980-х рр. (Р. Іваничук, П. Загребельний, Ліна Костенко, Ю. Мушкетик, Р. Федорів та ін.).

Розвиток історичного роману у 1930-1950-і роки: естетичні здобутки і втрати. «Нова хвиля» історичної романістики, її основні риси та обумовленість шістдесятницькою добою. Жанрові модифікації історичного роману 60–80-х рр.

Художнє відтворення різних історичних епох у прозі *Р. Іваничука*. Проблематика історичної романістики. Сильова еволюція романного мислення. Жанрова специфіка роману *Р. Іваничука* «Орда» (історико-хімерний, гротескно-хімерний). Історична основа твору. Міфопоетичний струмінь роману: художня трансформація біблійних та язичницьких мотивів і образів. Художнє відображення химерності української душі як драми екзистенційного вибору. Образ ченця Єпіфанія як композиційний центр твору. Майстерність засобів гротеску, умовності й алегорії в моделюванні тоталітарної системи (Царство Карликів).

Жанрова і тематична багатоплановість прози *П. Загребельного*. Проблематика і художні особливості історичної романістики митця. Цикл романів про Київську Русь: філософська, національна, морально-етична проблематика одного з романів («Диво», «Первоміст», «Смерть у Києві»). Художня версія історичних постатей жінок-українок у романах «Роксолана», «Євпраксія»: історична основа, психологізм образів, гендерна проблематика. Чинники формування образу жінки (національні, міфопоетичні, біблійні, психологічні).

Історичні романи у віршах *Ліни Костенко*. Фольклорні джерела роману «Маруся Чурай». Образ Марусі Чурай у народних піснях, легендах, переказах. Жанрово-композиційні особливості твору. Утвердження

безсмертя українського народу та його пісні. Природа і люди як складові образу України в романі. Туга за українською державністю. Перегук роману із сучасністю. Історична основа роману «Берестечко»: новаторство поетеси у трактуванні образу Б. Хмельницького. Майстерність засобів психологічного зображення героя.

Жанрово-тематичне розмаїття історичної романістики *Ю. Мушкетика*. Романтичне уславлення козацького лицарства в романі Ю. Мушкетика «Яса». Суперечливість образів кошового отамана Івана Сірка та козацької старшини. Художнє осмислення доби Руїни в романах «Гетьманський скарб», «На брата брат».

Тема 4. Лірико-романтична стильова течія в українській прозі 60-80-х рр. ХХ ст. (творчість Олеса Гончара).

Стильові течії в українській прозі 60–80-х рр.: класифікації літературознавців. Лірико-романтична стильова течія у прозі: основні джерела, риси поетики; збагачення спектру мистецьких засобів. Фольклорно-ліричні джерела романного епосу М. Стельмаха. Проблематика його романістики. Філософський вимір лірико-епічної прози Л. Первомайського.

Творчість *Олеса Гончара* як явище лірико-романтичної прози. Вияви соцреалізму як наслідок ідеологічного тиску. Дискусії навколо «Прапороносців». Своєрідність поетики О. Гончара у контексті лірико-романтичної стильової течії. Риси постмодернізму у творчості митця. Драматична доля «Собору» в тоталітарну добу. «Собор» у критиці: динаміка оцінок твору. Вияви компромісу між романтизмом і соцреалізмом у романі. Актуальність проблематики твору (філософської, національної, морально-етичної, екологічної). Національно-романтична парадигма роману. Жанрова специфіка новелістики О. Гончара. Проблемно-тематичне коло новел: людина і війна; честь людини і безчестя; людина і суспільство; екологічні проблеми та ін. («Модри камень», «Людина в степу», «За мить щастя» тощо). Стильові особливості малої прози О. Гончара.

Тема 5. Українська література в роки «застою» (1965–1985). Генеза й типологія соцреалізму.

Ідеологічні утиски митців у «застійну добу». Репресії щодо української інтелігенції. Участь письменників у дисидентському русі. Роль і місце *Івана Світличного* в українському національно-визвольному русі. Художні особливості «тюремної музи» поета-дисидента. Традиція «в'язничної» лірики в українській літературі. Національний зміст творчості *Гелія Снегірьова*. Ідейний зміст «Набоїв для розстрілу».

Генеза й типологія соціалістичного реалізму. Соціалістичний реалізм: витоки й тенденції розвитку. Проблема дослідження соцреалізму в літературознавстві.

Тема 6. Український поетичний андеґраунд «застійної доби». Творчість поетів-дисидентів (В. Стус, Т. Мельничук, І. Калинець, «Київська школа поезії»).

Історія створення збірки *В. Стуса* «Палімпсести». Проблема варіативності віршів. Літературні джерела (Рільке, Гете). Історіософські мотиви в поезії. Внутрішня суперечливість образу України – «рідної чужини», його фольклорні та літературні джерела. Естетична та експресивна функція біблійних мотивів та образів у ліриці поета. Символіка художнього часопростору тюремної музи. Образ ліричного героя: мотиви самоти, «невгнутої чесності», автентичності буття. Розмаїття психологічних станів.

Естетична опозиція та недеklarована світоглядна концепція Київської школи. Проблема її членства в українському літературознавстві. Своєрідність міфопоетичного мислення *В. Голобородька*: синтез національного і модерного начал поезії: художня трансформація міфологічної свідомості та фольклору; ірраціоналізм, алогічність як естетичне підґрунтя міфопоетики; мистецтво «другого плану», інакомовлення; поетика сюрреалізму; модернізація традиційної поетики у розвінчуванні міфів тоталітаризму.

Мистецтво поетичного міфотворення *В. Кордуна*: особливості художнього часопростору в міфопоетиці: своєрідне відчуття пра-часу «з погляду вічності»; екзистенційний мотив трагічності людського існування як наслідок руйнування міфу; феномен пам'яті, тиші та особистісного мовчання в ліриці В. Кордуна.

Тема 7. Творчість прозаїків-сімдесятників (І. Білик, Г. Снегірьов, В. Яворський, М. Руденко). Естетичний феномен «тихої лірики» (В. Підпалій, І. Жиленко, Л. Талалай та ін.).

Антиідеологічність, десоціологізація як засадничі риси світогляду сімдесятників. Основні риси поетики: суб'єктивність; естетичний герметизм; розмитість поділу між свідомим і несвідомим, добром і злом. Оновлення принципу «мистецтва задля мистецтва». Сімдесятники як покоління другого шансу чи «покоління реставрованого часу».

«Тиха лірика» 1970-х, її естетична своєрідність (В. Підпалій, В. Діденко, П. Засенко, В. Лучук та ін.). Тематична палітра поетичного доробку *В. Підпалога*: драматичні суперечності життя, любовна лірика, філігранна пейзажна поезія, тема війни і миру, «мала» батьківщина. Особливості стилю (збірки «Зелена гілка», «Повесіння», «Тридцять літо», «В дорогу – за ластівками», «Вишневій світ», «Сині троянди»). Творчість *Леоніда Талалая* у контексті естетичних пошуків «сімдесятників».

Поезія *Ірини Жиленко*: риси «тихої» лірики (аполітичність, увага до вічних проблем буття, його таїни). Протиславлення мові «застою» мови природи, природи. Майстерність пейзажних малюнків. Традиційна тематика

віршів: увага до повсякденного мирного життя в його найбуденніших проявах. Дискусії критиків щодо «дрібнотем'я», «камерності» поезії І.Жиленко. Прийоми поетичної суб'єктивності авторки. Розбудова умовного художнього світу. Роль уяви, фантазії, мрії, містифікації, парадоксальність поетичної уяви. Поєднання елегійності з невтримно радісним настроєм; переплетіння біографічного із загальнолюдським, величного з буденним.

Тема 8. Лірико-химерна проза як естетичне явище: жанрово-стильовий аспект. Творчість Василя Земляка у контексті лірико-химерної прози

Особливості розвитку лірико-химерної стильової течії в українській прозі 1960-1980-х рр.: витоки, джерела, жанрові модифікації, представники. Вияви «низького» стилю у розвитку жанру химерного роману (О. Ільченко, Є. Гуцало), його причини. Дискусії в літературознавстві навколо феномену химерної прози (М. Павлишин, О. Ковальчук, А. Кравченко та інші). «Химерна проза» у типологічному ряді з творами магічного реалізму (А. Карпент'єр, Ж. Амаду, М. А. Астуріас). Жанрово-стильові особливості «химерного» роману в українській літературі 70-80-х років, його літературні та фольклорні джерела.

Диалогія В. Земляка «Лебедина зграя», «Зелені Млини» як вершинний набуток «химерної прози»: міфопоетика роману; біблійні, історичні алюзії; необарокові риси; елементи постмодерністської естетики. Роль умовної символіки; художня трансформація біблійних образів («Вавилон»; «Вавилонське стовпотворіння» та ін.). Історичні алюзії та міфологічні мотиви в творі. Новаторство В. Земляка у змалюванні героїв твору. Природа людської неоднозначності у романі: амбівалентність у зображенні українського національного характеру. Образ філософа Фабіяна як утілення вікової життєвської мудрості українців. Античні традиції у романі. Стильова своєрідність «Лебединої зграї». Особливості народно-сміхових джерел твору.

Тема 9. Стильові перехрещення у прозі Володимира Дрозда, Євгена Гуцала, Володимира Яворівського.

Морально-етична проблематика соціально-психологічних романів В. Дрозда («Катастрофа», «Спектакль»). Спроби автора протистояти тиску соцреалізму. Художня трансформація міфу про вовкулаку в романі «Вовкулака» («Самотній вовк»). Елементи постмодерної естетики у творі. Творчість В. Дрозда як явище лірико-химерної прози. Поетика умовності: фантазмагорія, зміщення часових площин, міфомислення та ін.

Стильовий синкретизм прози Є. Гуцала. Тема незахищеного та вразливого світу дитинства у ранній «малій прозі» (збірки «Люди серед людей», «Яблука з осіннього саду», «Скупана в любистку», «Запах кропу» та ін.). Ліричне оповідання як своєрідна опозиція монументальній соцреалістичній прозі. Художнє відображення особливостей учительської професії в диалогії Є. Гуцала «Сільські вчителі», «Шкільний хліб». Засади етнопедagogіки. Загальнолюдські й індивідуально-національні цінності в осмисленні гострих проблем радянської дійсності («Безголов'я», «Родинне вогнище», «Мертва зона»). Рис неореалістичного стилю творів. «Низький стиль» («низьке бароко») химерної прози Є. Гуцала.

Тема 10. Тенденції розвитку реалістичного та філософського напрямів в українській прозі 1960–1980-х. Поетика реалістичної прози (Борис Харчук, Анатолій Дімаров, Григорій Тютюнник, Григорій Тютюнник, Юрій Щербак, Володимир Яворівський).

Жанрово-стильовий перелом в українській прозі кінця 1960-х. Конкретно-аналітична стильова течія та її риси. Неореалістична проза в літературному процесі 1960–1970-х років. Роман «Вир» Г. Тютюнника як новаторське явище. Критичний та документальний реалізм у прозі В. Дрозда, Ю. Щербака, В. Яворівського. Об'єктивно-реалістичне осмислення дійсності у прозі Є. Гуцала. Жанр реалістично-психологічного роману в творчості Р. Андріяшика. Психологічна тема повоєнної спустошеності чоловічої душі у романах «Люди зі страху», «Додому нема вороття», «Полтва».

Жанр психологічної новели у творчості Гр. Тютюнника, її стильові особливості. Тема екзистенційної незахищеності й надломленості української людини. Проблема втрати духовності, історичної пам'яті («На згарищі», «Вуточка»). Естетична концепція кохання в новелістиці Гр. Тютюнника («Зав'язь», «Кізонька», «Три плачі над Степаном», «Три зозулі з поклоном»). Мистецтво психологічного аналізу світу дитини («Дивак», «Сито, сито...», «Обнова», «Перед грозою», «В сутінки»).

Гострота й актуальність морально-етичної проблематики в сільських, містечкових та міських «історіях» А. Дімарова. Художнє освоєння маргінальної та екзистенційної проблематики. Реалістичне дослідження причин знівечених людських доль в «історіях». Проза А. Дімарова як явище конкретно-аналітичної стильової течії. Еволюція митця – від «історій» до диалогії «Прожити й розповісти».

Конкретно-аналітичне осмислення філософської і морально-етичної проблематики у «воєнній» прозі Б. Харчука («Палагна», «Панкрац і Юдка»). Утвердження всеперемагаючої сили кохання у повісті про бандерівський рух в Україні («Вишневі ночі»). Проблема роду, його занепаду й руйнації у повісті «Онук». Рис індивідуального стилю Б. Харчука.

Тема 11. Жанрово-стильове багатство інтелектуально-філософської прози Валерія Шевчука.

Творчість В. Шевчука як явище інтелектуально-філософської, психологічної прози в українській літературі ХХ ст. Сильові особливості прози: поетика умовності, «неохимерність», необароко. Проблематика, художні особливості історичної прози В. Шевчука. Художня трансформація притчевого модусу в романі «На полі смиренному». Модернізація жанру балади в романі «Дім на горі». Жанрово-композиційні особливості твору. Міфопоетика повісті-преамбули; символіка міфу «дому на горі». Барокові мотиви небесної дороги, самотності, блудного сина. Романтичний мотив творчого освячення. Необарокова поетика 2-ї частини твору («Голос трави»), її притчевий характер. Художня трансформація світу фольклору та демонології. Проблематика новел циклу. Сильові особливості роману «Дім на горі». Синтез неоромантичних та необарокових тенденцій. Проблемно-тематичне коло «міської» прози В. Шевчука («Чортиця», «Горбунка Зоя», «Місяцева зозулька з ластів'ячого гнізда», «Жінка-змія»). Засоби творення образу демонічної жінки, його іпостасі. Гендерна проблематика прози. Екзистенційний конфлікт між демонічною жіночістю та пересічною чоловічістю у повістях.

Тема 12. Тематичні і жанрово-стильові пошуки в українській драматургії 1960-80-х років. (О. Коломієць, Я. Стельмах та ін.).

Шляхи розвитку української драматургії у 1960–1980-ті рр.: естетичні здобутки і втрати. Театр О.Коніичука в парадигмі масової культури як матриця радянської літератури в цілому. Морально-етична проблематика і жанрова своєрідність драматургії О. Коломійця. Поетика і новаторство драматургії.

Тема 13. Тенденції розвитку літературного процесу в українській еміграції др. пол. ХХ ст. Проблемно-стильові пошуки в еміграційній прозі, драматургії (Ігор Костецький, Емма Андієвська, Богдан Бойчук, Юрій Тарнавський).

Об'єднання українських письменників «Слово» та його роль в організації літературного життя українського зарубіжжя. Поезія «третьої хвили»: ідейно-естетичні засади Нью-Йоркської поетичної групи. Дискусії в літературознавстві навколо феномену НЙГ. Постмодерна поетика прози Емми Андієвської, Юрія Тарнавського.

Традиції і новаторство в діаспорній драматургії II пол. Творчість Юрія Тарнавського, Ігоря Костецького, Іларіона Чолгана, Людмили Коваленко. Риси постмодернізму в драматургії

Тема 14. Естетичний феномен Нью-Йоркської поетичної групи: інтелектуальний світ лірики Богдана Бойчука; синтез модерну і традиції у поезії Віри Вовк; сюрреалістичні візії світу у поезії Емми Андієвської.

Естетична платформа НЙГ. Дискусії в літературознавстві навколо НЙГ. Поетична індивідуальність Богдана Рубчака як «поета культури». Своєрідність герметичної поетики Юрія Тарнавського. Сюрреалістичні візії світу в поезії Емми Андієвської. Інтелектуальний світ лірики Богдана Бойчука. Особливості модерністичної поетики. Синтез модерну і традиції у поезії Віри Вовк.

ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ КІНЦЯ ХХ – ПОЧАТКУ ХХІ СТОЛІТТЯ

3 кредити ЄКТС / 90 год.

Тема 1. Особливості сучасного літературного процесу в Україні. Постмодернізм в українській літературі, його своєрідність. «Станіславський феномен» (Ю. Андрухович, О. Ірванець, Ю. Іздрик та ін.).

Культурно-історичні умови розвитку літературного процесу. Утворення альтернативних літературно-мистецьких гуртів (АУП, «Нова література», «500», «Psi святого Юра» та інші). Конфлікт письменницьких поколінь, літературна дискусія щодо художньої спадщини старших письменників. Основні підходи критиків у визначенні типів дискурсів у сучасній українській літературі. Відродження регіоналізму, класифікації за географічним принципом. Дискусії, «круглі столи» щодо доцільності виокремлення літературних поколінь.

Постмодернізм як естетичне явище: витоки, етапи розвитку, представники, жанрові різновиди. Рівні постмодерного мислення: гносеологічний, онтологічний, естетичний. Риси постмодернізму в літературі: інтертекстуальність, іронічність, еkleктизм, елітарність, масовість, пародійність, гра з мовною стилізацією, карнавалізм та ін. Жанрові різновиди літературного постмодернізму. Специфіка українського постмодернізму як явища постколоніальної культури, його відмінність від «західної» моделі постмодернізму. Постмодерне світовідчуття як «буття-після-сучасності», «буття-після-Чорнобиля». Карнавальний напрям постмодерної літератури. «Станіславський феномен» і «києво-житомирська школа»: конфлікт світогляду та естетики.

Юрій Андрухович – зачинатель постмодерного роману в українській прозі помежів'я віків. Поетика Карнавалу у романі «Рекреації» (1990). Жанрові дефініції твору; вигадлива система літературних алюзій, насиченість тексту ремінісценціями й натяками, образами й сюжетними мотивами. Свято Воскресаючого Духу як алегорія суспільної ситуації в Україні кінця 80-х – початку 90-х років. Бахтінський принцип «багатоголосся» як визначальний у повістванні роману. Художня реконструкція символів імперії у романі «Московіада» (1992). Постмодерне відтворення постколоніального синдрому: атмосфери Москви як метрополії та столиці мертвої

Імперії. Жанрова специфіка твору; мозаїко-карнавальна композиція, моно-міфологічна схема розгортання сюжету. Мотив кінця Карнавалу у романі «Перверзії» (1995). Сюжетні мотиви фантастичного, готичного, авантюрного, пригодницького, любовного роману, постмодерного травестійного роману. «Дванадцять обручів», «Таємниця» Ю. Андруховича: збагачення жанрової специфіки романістики. Еволюція романного мислення автора.

Авантюрна постмодерна проза Олександра Ірванця. «Рівне / Ровно» – роман-антиутопія. Художня версія подолання конфліктів між Сходом і Заходом. Риси постмодерністської поетики. Сатиричне розвінчування радянської системи та гротескових образів. Художня модель апокаліптичного світу в антиутопії «Очамимря». Розкриття антиутопічних мотивів через уявлення про культурну, духовну і матеріальну загибель суспільства. «Хвороба Лібенкрафта»: жанрові ознаки «похмурого роману», антиутопії. Алегорія масової епідемії у романі. Риси нуар-триллера, екшну. Психологічний портрет сучасного депресивного «маленького українця».

Постмодерна проза Юрія Іздрика у контексті «Станіславського феномену». Художній світ віртуальної постмодерної реальності («Острів КРК», «Подвійний Леон», «Воццек»). Чинники об'єднання творів у своєрідну трилогію. Постмодерністський одинак-маргінал, його відтвореність від інших у прозі Ю. Іздрика. *Творчість Тараса Прохаська як явище нової (післякарнавальної) хвилі в українському постмодернізмі..* Проза митця як спроба відчитування метафізичних кодів життя. Лірико-пригодницько-філософська природа збірки «Лексикон таємних знань». «Рослинна філософія» у повістях «Від чуття при сутності», «Довкола озера». Позаісторичні візії. Мотив мандрів героя-оповідача у свою життєво-ментально-духовну культуру (збірка «З цього можна зробити кілька оповідань»). Проблема родової пам'яті, тривання роду, родової історії як віддзеркалення історії народу у романі «НепрОсті». Міф Галичини у творі. Імпресіоністична манера письма Т. Прохаська.

Тема 2. Передпостмодерні явища в українській прозі. Роль «Київської іронічної школи» у становленні українського постмодернізму.

«Київська іронічна школи» як «нова хвиля» в українському постмодернізмі, як його післякарнавальний етап розвитку. Становлення іронічної прози в межах українського андеґраунду 1970-1980-х (В. Діброва, Б. Жолдак, Л. Подерев'янський, В. Даниленко, В. Врублевський, В. Шнайдер, М. Малюк). Антиколоніальний, соціально спрямований характер сатири та іронії в українській літературі. Використання всієї палітри комічного: іронії, сарказму, чорного гумору, карнавальності. «Суржиковий», сленговий і «нецензурний» мовний вибух у сміховій творчості. Риси постмодерністської естетики в іронічній прозі 70-80-х. *Микола Рябчук як ідеолог іронічного напрямку в сучасній прозі.* Висміювання впливу радянської моралі подвійних стандартів на деградацію особистості («До Чаплі на уродини», «Житло»). Опозиція місто-провінція («Листи авіапоштою в провінцію»). Деформування світогляду людини в армії, зомбування його («Капітуляція»). Особливості творчого стилю М. Рябчука: іронія, сарказм, вкраплення фантастичних елементів, сюрреалістичні возії, приступи яснобачення не мають нічого («І тоді все буде гаразд», «Весілля»). Синтез неможливої реальності з ірреальною сферою.

Проза Володимира Діброви як енциклопедія сміхової рецепції тоталітарного суспільства. Типова неформальна постава представника «задушеного Покоління» у романі «Бурдик». Художнє втілення класично української теми про пропащу силу. «Андріївський узвіз» – іронічний роман по покоління 1970-х. «Правдиві історії»: пародії на новітні постмодерні романи деяких сучасних авторок.

Трагікомічне відчуття світу в новелістиці Богдана Жолдака. Суржик як основний комічний засіб пародіювання, викриття комплексів пострадянської людини у «короткометражних» новелах («Спокуси», «Яловичина»). Риси прози комедійного соц-арту: деміфологізація комплексів гомосовієтуса. Оповідач Б. Жолдака: рафінований інтелігент («На небі», «Анатолій Марчук», «Відблиски»); неотесаний, але бувалий совок (цикл новел «Прощай, суржик!»). Глибока трагедійність людського буття («сміх крізь сльози»). Особливості суржика, досягнення максимальної реальної мовної ситуації («Шле коле бульо красте гріх»). Сарказм як основний викривальний засіб у новелі «Яблука з райського саду». Збагачення сатири трагічними нотками («Немає»). Моторошний світ совдепівського абсурду у новелі «Гудзик в нікуди».

Сатирично-іронічна проза Володимира Даниленка. Оповідання, повісті («Дзеньки-бреньки», «Тір-лір-лі», «Усипальня для тарганів») як комічна енциклопедія історії української літератури. Заборона новели «Дзеньки-бреньки» на поч. 90-х років. Гострі оцінки твору: відверте святотатство і замах на основи національної літератури (Є. Сверстюк). Ідейне навантаження «Супліки до чительника» («Дзеньки-бреньки», «Тір-лір-лі»).

Жанрово-стильові особливості сатиричної прози Юрія Винничука («Спалах», «Діви ночі», «Діви ночі-2», «Житіє гаремное», «Вінка застиглого часу»). Поєднання лірики й іронії, прийоми постмодерніста Джойса. Політична сатира, її переплетіння з поетичною вигадкою, літературними жахами та чорним гумором («Ги-Ги-и!»). Обігрування буденних ситуацій з «маленькими» людьми урбанізованого суспільства («Спалах»). Багатоаспектність сатири у повісті «Ласкаво просимо у Щуроград»: сюжет і композиція твору; саркастичний погляд на суспільно-політичні проблеми, реалізація абсурдності буття через чорний гумор.

Тема 3. Художні пошуки у прозі «літературних батьків». Неонародництво та неопозитивізм як засади їхньої творчості. Синтез традиціоналізму та модернізму (Вал. Шевчук, Марія Матіос та ін.).

Співіснування в українській прозі к. ХХ – поч. ХХІ ст. різних поколінь. Естетичне обличчя генерації літературних «батьків» (Ю. Мушкетик, Р. Іваничук, В. Дрозд, Є. Гуцало, П. Загребельний та ін.). Вияви модернізованого народництва та неопозитивізму у творчості письменників старшої генерації.

Тенденції розвитку «нової хвилі» історичної романістики к. ХХ – поч. ХХІ ст. Дискусії щодо «занепаду» жанру. Нові риси історичного роману: вивільнення від ідеологічних догм і кон'юнктурних підходів, розширення обріїв історичного й філософського мислення письменників. Еволюція історичного роману Р. Іваничука, П. Загребельного, Ю. Мушкетика, Л. Костенко, М. Вінграновський. Вагомі здобутки цього жанру (Ю. Мушкетик «Гетьманський скарб», «На брата брат», «Прийдімо, вклонімося...», «Погоня»; Р. Іваничук «Орда», «Рев оленів нарозвідні»; Р. Федорів «Єрусалим на горах», «Чудо святого Георгія о Зміє»; П. Загребельний «Тисячолітній Миколай»; М. Вінграновський «Северин Наливайко»; В. Малик «Горить свіча», «Чумацький шлях», «Князь Ігор: Слово о полку Ігоревім»; Д. Міщенко «Бунтівний князь», «Згубні вітри над оазою», «Не полишу тебе самотньою» та ін. Своєрідне бачення історії України у романі П. Загребельного «Тисячолітній Миколай». Поєднання різних часових площин: князювання Володимира, гетьманування Богдана Хмельницького, голодомор (1933, 1947 років), війна з письменниками та біологами, перебудова та інше. Роман-легенда Р. Іваничука «Рев оленів нарозвідні»: переосмислення драматичної історії боротьби збройних сил УПА за незалежність України. Євангельське розкриття суті гріхопадіння великих грішників, котрі вбили оленя. Роль фантастичних елементів: підсилення сюжетної експресії роману, загострення трагізму. Зображення трагедії національного розбрату в романі Ю. Мушкетик «На брата брат». Образ козацької України 1658 року: соціальний розбрат, старшинські міжусобиці, егоїстична пристрасть національних провідників до гетьманування, їхня виснажливу боротьбу за владу, неспроможність національних сил до об'єднання. Ґрунтовне знання історичного матеріалу, послідовність викладу та чітка світоглядна позиція автора. Історично правдива художня версія гетьманування Івана Виговського. Образ гетьмана Павла Полуботка у романі Ю. Мушкетика «Гетьманський скарб».

Творчість Вал. Шевчука 90-х років ХХ ст.: між модернізмом і неопозитивізмом. Жанрово-стильові пошуки. Стильові рівні прози: химерно-історіософський (збірка «У череві апокаліптичного звіра»; повість «Око прірви»; історичні повісті «Розсічене коло», «У пащу Дракона» (1993), «Біс плоті», «Закон зла (Загублена в часі)»; «Срібне молоко»; готично-притчевий (збірка «Сон сподіваної віри»). Жанр історичної фантастики у прозі митця: історична основа, проблематика і художня своєрідність творів із книжок «Біс плоті», «У череві апокаліптичного звіра», «Око прірви». Поєднання фантастичних, демонологічних, необарокових, постмодерністських рис. Особливості стилю «пізнього» Вал. Шевчука: синтез рис необароко, екзистенціалізму, сюрреалізму, постмодернізму, неопозитивізму. Мотиви екзистенціалізму та елементи постмодерної естетики у прозі Вал. Шевчука на сучасну тематику («Юнаки з вогненної печі», «Чортиця», «Горбунка Зоя», «Місяцева зозулька з ластів'ячого гнізда», «Жінка-змія», «Жінка в блакитному на сніговому тлі»). Гендерна проблематика прози. Засоби творення образу демонічної жінки, його іпостасі («жінка-павучиха», «жінка-змія», «жінка-кицька» та ін.). Екзистенційний конфлікт між демонічною жіночістю та пересічною чоловічістю у повістях. Архетип Аніми, дух жінки-демона, тотальної жінки, яка підштовхує чоловіків до вчинків, неспокою, мук. Місце повістей Вал. Шевчука в українській прозі з містично-еротичними мотивами.

Проза Марії Матіос як синтез традиціоналізму та модернізму. Проблематика, жанрові різновиди (повість, бульварний роман, книга кулінарних рецептів, роман-памфлет, сага у новелах, жіночий роман, психологічна новелістика, еротична проза, книга кулінарних рецептів та ін.). Синтез жанрів «високої» і масової літератур. Художнє осмислення драматичних сторінок української історії в психологічному романі «Солодка Даруся». Філософський і психологічний художній аналіз руйнації підвалин буття української нації. Трагедія Дарусі – трагедія України. Філософська, морально-етична проблематика роману «Майже ніколи не навпаки». Жанр твору. Соціально-побутова та історична драма в трьох новелах. Філософія повноти життя і любові у романі. «Нація»: цикл із шести оповідань, жанр «одкровення» («Апокаліпсис», «Юр'яна і Довгопол», «Вставайте, мамко...», «Прощай мене», «Дванадцять службів», «Просили тато-мама...»). Жінки як головні героїні. Притчевість, «людський вимір історії» у книзі. Психологізм у висвітленні жіночої душі («Щоденник страченої»). Жанри масової літератури у прозі М. Матіос: політична сатира («Містер і місіс Ю-Ко в країні укрів»): роль фантастичного сюжету, майстерність засобів комічного зображення, глибокий підтекст, блискуча публіцистичність; еротичний «Бульварний роман»: походеньки львівського Казанови; «Москалиця», «Мама Маріца – дружина Христофора Колумба».

Тема 4. Сучасна українська новелістика: модернізація традицій, стильові особливості (В. Даниленко, В. Портяк, В. Габор, О. Жовна та ін.).

Жанрово-стильові особливості сучасної української новелістики. Проблематика, своєрідність жанрових форм. Неореалістична і неонатуралістична новели 1980-1990-х: психологічна модель суспільства і людини («Туга» Г. Цимбалюка, «Історія одного кохання» М. Рябчука, «Провінційна історія» О. Жовни, «Алібаба», «Супермен» В. Тарнавського, «Я зовсім не хочу битися» В. Врублевського, «Ісход» В. Портяка та ін.).

Художня своєрідність неоготичної новели, її репрезентанти (В. Даниленко, В. Габора, О. Жовна). Сюрреалістично-сновидний простір новел В. Габора: тема приреченості, прірви буття, морального вакууму та її вираження у прозі жаху з її моторошністю, авантюристичністю, таємничістю, містичністю і похмурістю («Полювання у втраченому просторі», «Ми приречені, кохана», «Вакуум», «Сходи вгору і вниз» та ін.). Екзистенційна проблематика («У кнайпі пані Рузі», «Велика вода», «Потрапити в сад», «Драбина до небес»); алегоричність і моральна наповненість сюжетів («Дорога до Вічного Міста», «Велика вода» тощо). Глибока вкоріненість новелістики В. Габора у традиції української малої прози зламу ХХ–ХХІ ст.

Метафізична проблематика новелістики В. Даниленка, її психоаналітичне прочитання (збірка «Сон із дзьоба стрижа»). Моделювання художнього світу за допомогою таких категорій, як абсурд буття, страх, відчай, смерть. Наскрізна проблема життя і смерті у новелі «Поцілунок Анжели». Риси магічної, неготичної новели («Людина громів», «Знімок з лемуром», «Далекий голос саксофона»). Художня майстерність В. Даниленка у поєднанні поглибленого психологізму та тонкого еротизму («Нічний коханець», «Різдвяна казка», «Пізня шпанка», «У промінні згасаючого сонця», «Смак персика»). Метафізична проблематика («Сон із дзьоба стрижа», «Дегустації в будинку з химерами» та ін.). «Місто Тіровиван» – сатиричне омилення суті національної еліти.

Жанрові дифузії малої прози Василя Портяка. Жанрово-тематичне коло новелістики. «Гуцульський рік» – епопея трагічного гуцульського життя. Форма щоденникових записів сільського дяка. Психологізм та містичне начало новели «Прокиньтесь, б'ються вікна!». Особливості трактування героїчної «упівської» теми у новелі «Цвіте ясний» (збірка «У снігах»). Риси експресіоністичної поетики, проблема любові і смерті у новелах «Цвіте ясний», «Перед косовицею». Стиль малої прози: синтез жорсткого реалізму, експресіонізму та гуцульської міфопоетики. Містичне звучання новели «Прокиньтесь, б'ються вікна!». Драматичні колії доби «горбачовської перебудови» у новелі «Ісход». Зв'язок твору з біблійним сюжетом. Риси «стефаниківського» стилю, реалістично-мінімалістичний тип письма.

Тема 5. Естетичний феномен жіночої прози, її особливості (Є. Кононенко, С. Майданська, Н. Тубальцева, Г. Тарасюк, Л. Пономаренко та ін.).

Гендерна спрямованість українського постмодернізму. Феміністичний дискурс жіночої прози. Дискусії навколо основних засад «феміністичної критики» в сучасному українському літературознавстві. Співвідношення жіночої прози з фемінізмом (Т. Гундорова, Н. Зборовська, О. Ковальчук, С. Павличко, Н. Зборовська та ін.). «Нова хвиля» жіночої прози в українській літературі: концептуальні характеристики, представники (О. Забужко, С. Йовенко, О. Пахльовська, С. Майданська та ін.). Нова концепція особистості жінки на перехрещенні постмодерного, постколоніального, апокаліптичного і феміністичного дискурсів.

Поетика жіночої прози Є. Кононенко, С. Майданської, Н. Тубальцевої, Г. Тарасюк, Л. Пономаренко та ін. Проза *Євгенії Кононенко*: синтез жіночого письма, детективу і психологізму. Іпостасі образу жінки, розвінчування гендерних стереотипів посттоталітарної доби у прозі («Зрада», «Імітація», «Жертва забутого майстра» тощо). Гендерна проблематика есею «Без мужика». Стильові особливості прози Є. Кононенко. Конфлікт сильних характерів (жінка – чоловік, жінка – жінка) як засіб розкриття особистості героїні у романах *Надії Тубальцевої* («Визига по-тматороканськи», «З нами Бог»). Міфопоетика, психологізм, умовні прийоми у романі. Концепція жіночої особистості в романі *Софії Майданської* «Землетрус». Екзистенційне осмислення природного лихоліття як біблійного покарання за гріх. Художнє зображення ролі жінки в посттоталітарному, постчорнобильському світі у повісті *Світлани Йовенко* «Жінка в зоні». Роздуми щодо місця жінки в чоловічому світі. Гендерно-філософський вимір жіночої прози *Галини Тарасюк*. «Маленькі романи» великої прози. Сюжетна побудова, стильові та мовні особливості творів письменниці. Правдиве зображення дійсності з усіма її негативами, проблемами; нещасливі й щасливі людські долі; яскраві образи; мелодійна мова творів («Сестра моєї самотності», «Любов і гріх Марії Магдалини», «Між пеклом і раєм» тощо).

Тема 6. Проза О. Забужко: синтез рис постмодернізму, фемінізму, психоаналізу.

Проза О. Забужко на перетині масового й елітарного в українській літературі порубіжжя. Дискусії щодо творчості письменниці. Жанрова своєрідність творів, їх проблематика. Риси постмодернізму у прозі. Інтерпретація національної долі з перспективи колоніальної самосвідомості жінки-українки у романі «Польові дослідження з українського сексу». Риси фрейдівського психоаналізу у творі; сповідальна форма викладу. Дискусії в літературознавстві навколо роману. «Сестро, сестро» як «психологічний натюрморт». Проблема втраченого сестринства як наслідок конфлікту особистості з тоталітаризмом. Напружені пошуки інтимного

простору, зруйнованого тоталітаризмом «Дівчатка»). Художня трансформація традиційного сюжету про Каїна та Авеля з жіночого погляду в повісті «Казка про калинову сопілку». Риси фольклорної готичної повісті. Мотив роздвоєння жінки у світлі гендерної проблематики (повість «Я, Мілена»). «Музей покинутих секретів»: жанрова специфіка твору; риси сімейної саги, історичного епосу, містичного трилера, психологічного любовного роману. «Музей...» – «зразковий постколоніальний роман в Україні» (Т. Гундорова)?

Тема 7. Києво-Житомирська прозова школа у річищі неомодернізму. Проза В. Медвіда, Є. Пашковського: поетика, проблематика.

Роль «києво-житомирської» прозової школи у розвитку модернізованого неотрадиціоналізму та стилю «потому свідомості». Реабілітування українського народництва, національного мислення. Найпоширеніша тема традиційної прози – духовність «селянської» нації. Стилістика «потому свідомості», заперечення іронії і гри, апелювання до серйозності, усталеної ієрархії цінностей, схильність до метафізики й містики, до переосмислення Біблії. Село як метафоричний простір культури у прозі *В'ячеслава Медвіда*. Метафоричність села, відображення українського світу у всіх його протиріччях та гострих проблемах у мікронovelах та мікророманах збірки «Лови» («Реставрація церков», «Лови», «Спомини навиворіт», «Льох»). Есей «Галерник і наглядач». Психологічно-асоціативна повість «Село як метафора»: «Кров по соломі» як традиційний неонародницький твір. Національна проблематика щоденників «Філософія страху, або ж Проклятий народ». Цикли есеїв «Pro domo sua», «Свобода невдоволення» і «Гнана людина» як наслідок авторських експериментувань, самоаналізу. Традиції класичної української реалістичної прози, гранична концентрації тексту. Дискусії щодо стилю В. Медведя; його проза як явище «надреалізму» (Вал. Шевчук), «психологічного реалізму» (І. Бондар-Терещенко).

Участь Євгена Пашковського у літературно-мистецькому житті порубіжжя: погляди на літературу в нових суспільних умовах, участь у дискусії поколінь. Ідейно-художня своєрідність «малої прози» («Криниця для троянд», «Закрита палата»). Прийом потоку свідомості, що засвідчує ситуацію тотальної безпритульності людини. Проблематика, біблійний та притчевий підтекст романістики («Свято», «Вовча зграя», «Щоденний жезл»). Мовностилістичні особливості текстів. Є. Пашковський як «український Маркес».

Тема 8. Новаторські пошуки у прозі С. Процюка та О. Ульяненка: синтез традиції і неомодернізму

Інтелектуальна проза Степана Процюка: синтез традиції і неомодернізму. Роман «Інфекція» як «зразок гострого соціально-психологічного роману в сучасній українській прозі. Наскрізьний мотив інфікованості, її причини. Поетика «чорнушної» прози *О. Ульяненка*. Роман «Сталінка» як явище неомодерної прози. Закодованість релігійного змісту. Метафорика назви роману. Біблійні мотиви та образи: боротьба із сатанинством, опір християнства язичницькій безбожності; християнізований міф про Йону. Особливості постмодерної поетики в романі: жанровий поліморфізм «Сталінки»; акцентування урбаністичних мотивів особлива лексика (нецензурна, табуована, ідіолект). Моделювання образу пекла; конфлікт світла і темряви як вияв роздвоєності людської душі. Роль містичних елементів у структурі твору. Художнє дослідження психології смерті в романах «Зимова повість», «Богемна рапсодія». Роман «Там, де Південь»: дослідження метафізичної природи зла. Риси експресіонізму у творі. Психоаналітичне та біблійне прочитання роману «Дофін Сатани». Символічна модель краху тоталітарної патріархальної структури. Роман «Квіти Содому». Роман «Хрест на Сатурні»: проблематика, стильові особливості. Риси масової літератури у творі. Містичні та психоаналітичні аспекти в романі. Дискусії щодо стилю О. Ульяненка. Синтез неомодернізму, надреалізму.

Тема 9. Поетична генерація вісімдесятників: генеза, світоглядні засади, представники. Стильові течії в поезії 1980-х: модерна, традиційна, авангардистська. Український поетичний авангард 80-90-рр ХХ ст.: естетичні параметри, поетичні гурти («Бу-Ба-Бу», «Пропала грамота», «Західний вітер», «Червона фіра»).

Поетична генерація вісімдесятників: культурно-історичні умови виникнення, представники; особливості хронотопу. Світоглядні та естетичні засади поетичного покоління 80-х. Естетичний прорив на проблемно-тематичному рівні поезії: ігнорування псевдоактуальної проблематики, неонародницьких тенденцій, ідеологічних канонів. Стильові течії в поезії 1980-х. Класифікація Володимира Моренця: традиційна лірика (Л. Костенко, Д. Павличко, І. Жиленко, М. Кіянковська, В. Виноградов, І. Павлюк, Р. Скиба, О. Короташ); модерна лірика (В. Голобородько, В. Кордун, М. Воробйов, М. Григорів, В. Герасим'юк, І. Римарук, Т. Федюк, Ю. Бедрик); авангардна лірика (Ю. Андрухович, О. Ірванець, В. Неборак, С. Жадан). Особливості модерної лірики: уникнення раціонального підходу до дійсності, творення альтернативної «художньої реальності», трансформування урбаністичних мотивів і образів; міфологізація історії, звичаєвої сфери нації; гра, травестіювання, пародія, а в цілому – театралізований підхід в осмисленні складних проблем буття людини у світі. «Нова художня реальність» як єдино можливий шлях утечі та порятунку від світу тоталітарного абсурду.

Український поетичний авангард 80-90-рр ХХ ст.: естетичні параметри. Поетичний гурт «Лу-Го-Сад»: постмодерністські пошуки. Поява авангардистських угруповань в кінці 1980-х – початку 1990-х років («Бу-

Ба-Бу», «Пропала грамота», «Лугосад»). Поетика неоавангардизму: безобразність, мовний суржик, зухвале ставлення до нормативності, карнавалізація повсякденності, змішування «вищих» і «нижчих» жанрів, тяжіння до «низького бароко», провокація узвичаєного, поетизація банальностей; свідомо руйнація стереотипів поетики, руйнування меж слів, спотворення їх, відмова від пунктуації тощо. Іронічно-саркастичне переосмислення попередніх текстів та постколоніальної культурної епохи. Різка відмежування від фальшивої патріотичної риторики, загострена зневага до ідеологічних приписів. Дискусії у сучасній літературознавчій науці (А. Погрібний, І. Пізнюк, Л. Таран та ін.) щодо естетичної обмеженості авангардистів «нової хвилі». Ідея вичерпності неоавангардизму (С. Жадан, Ю. Шерех, І. Пізнюк).

Естетична гра в поетичний карнавал у поезії *Віктора Неборака*; перевага урбаністичної лірики, її авангардні мотиви; риси «низького бароко» (збірки «Бурштиновий час», «Літаюча голова», «Альтер его», «Розмова зі слугою», «Епос про тридцять п'яту хату», «Літострон», «Повторення історій»). «Літаюча голова» – перша «бубабітська книжка». Поезія «Бубон» – ідея Карнавалу. Художня трансформація барокового мотиву смерті, епатажність, іронічність, карнавалізація дійсності, барокові пошуки у формі вірша. Лірика *Юрія Андруховича* на перетині модернізму та постмодернізму. Вияви неоавангардизму у річищі естетичних засад гурту «Бу-Ба-Бу» (збірки: «Небо і площі», «Середмістя», «Екзотичні птахи і рослини», «Пісні для «Мертвого півня»). Риси бароково-карнавального театру Ю. Андруховича. Історичність поетичного мислення, тяжіння до класичної форми вірша, творення «нової художньої реальності» засобами гри, карнавальної естетики, містифікація хронотопу тощо. Тяжіння поета до неокласичних пошуків («класицистичний бубабізм», модернізація жанру сонета). Авангардистська поетика *Олександра Ірванця* (поетичні збірки: «Вогнище на дощі», «Тінь великого класика», «Вірші останнього десятиліття», «Любіть!..». «Преамбули і тексти», «Мій хрест». Висміювання застиглих літературних канонів, трафаретних поетизмів, банальних ліричних тем. Пародії на сентиментально-розчулену любовну лірику. Полемізування з народницькими стереотипами (цикл «Уроки класики», «Любіть Оклахому!»).

Авангардний проект у поетичній творчості гурту «Пропала грамота». Продовження гоголівської традиції у творчості київських поетів літгурту. Іронічний бурлескно-трагедійний стиль. Перевага персонажної (рольової) лірики. Майстерність прийомів іронії, пародії, карикатуризації. Автори як смішні арлекіно, блазні, що ховаються за літературними масками. і виступають під кумедними прізвиськами. Перевага урбаністичних мотивів, що подаються як калейдоскопічне миготіння. Розмаїття карнавальних масок у поезії *Юрка Позаяка* («Пропала грамота»; «Шедеври»), *Віктора Недоступа* («Пропала грамота»), *Семена Либоня* («Пропала грамота»). Тяжіння поетів до «чорного гумору», гротескності, брутальної лексики; особливості бурлескно-трагедійного стилю. Риси постмодерністської поетики в творчості представників гурту «Лу-ГоСад». Використання різноманітних масок, гротеску, «чорного гумору», ненормативної лексики, розхитаної структури вірша.

Поетичний гурт «Лу-Го-Сад» (Іван Лучук, Назар Гончар, Роман Садловський): постмодерністські пошуки. Методологічна основа творчості «Лу-Го-Саду» – теорія поетичного ар'єргарду, обґрунтована Тарасом Лучуком. Лугосадівці у фарватері літературного процесу зміни епох; прецедент поетичного угруповання із власною естетикою та літературно-мистецькою ідеологією, із власним канонічним корпусом поетичних текстів.

Тема 10. Міфологічна течія поезії «вісімдесятників». Творчість В. Герасим'юка, І. Малковича, І. Римарука, П. Мідянки.

Міфологічний напрям у творчості вісімдесятників, його структурування на течії: «онтологічне» крило міфологізму (І. Римарук, О. Забужко, П. Мідянка); есхатологічна течія (В. Герасим'юк, «пізній» І. Римарук); казкова (І. Малкович); автохтонно-автентична (ранній В. Герасим'юк, П. Мідянка); сюрреалістична (О. Лишега); театралізовано-історична (О. Забужко, І. Малкович).

Василь Герасим'юк як репрезентант модерної лірики вісімдесятників (збірки «Смереки», «Потоки», «Космацький узір», «Діти трепети», «Поет у повітрі», «Була така земля», «Папороть»). Етногенетичні мотиви епічної лірики. Феномен язичницько-християнського синкретизму як основа поетичного моделювання світу; міф поета крізь призму першоелементів буття (води, вогню, повітря, землі); рецепція ритуально-міфологічних джерел. Художнє переосмислення гуцульської демонології та ритуалів. Стильові особливості поезії: трагедійність, сюжетна оповідність, епічність лірики, розлога нарація, асоціативність метафор, різноманітність форми вірша, майстерність верлібра тощо.

Інтелектуальний світ модерної лірики Ігоря Римарука (збірки «Висока вода», «Упродовж снігопаду», «Нічні голоси», «Діва Обида», «Сльоза Богородиці», «Бермудський трикутник», «Божественний вітер»). Філософські мотиви лірики: осмислення сенсу творчості, покликання митця, трагічної долі поета в тоталітарному суспільстві, роздуми про історичну пам'ять і національну свідомість. Неокласичні традиції у модерній ліриці: світ культури та мистецтва. Світоглядна еволюція поета у збірці «Бермудський трикутник»: есхатологічна модель світу; танатологічні мотиви; образ потойбіччя (цикли «Podziemnym zolnierzom», «Toast funebre», «Amplissima

domus», «Uber alles», «Ala Villon»). Риси стилю: інтелектуалізм, міфопоетика, афористичність, інтертектуальність тощо.

Міфологізм поетичного мислення Івана Малковича. Національна, історична, екзистенційна проблематика поезії (збірки «Білий камінь», «Ключ», «Вірші», «Із янголом на плечі», «Вірші на зиму», «Все поруч»). Міфопоетичний струмінь лірики – синтез язичницьких і християнських вірувань, переосмислення давніх міфем, міфологем. Схильність до притчевості й алегорії; метафорична гра; утвердження первозданної краси як першооснови пантеїстичного світу. Культурологічний світ лірики: прийоми творення театралізованого світу. Художнє моделювання театру абсурду: Мистецтво інакомовлення, тяжіння до асоціативно-езотеричного письма, майстерність міфопоетики, прийом маскування та театралізації тощо.

Етногенетичні засади, регіональний характер модерної поезії Петра Мідянки. Відродження традицій автентичної та автохтонної поезії (збірки «Поріг», «Фараметлики», «Осередок», «Зелений фирес», «Трава господня», «Дижма», «Срібний примаш», «Луйтра в небо», «Ярмінок», «Марамороський розлом», «Вірші з поду», «Ужгородські кав'ярні», «40 сонетів і гербарій»). Основні складові образу Закарпаття: регіональна топоніміка; образ простої людності; поетизація побуту та повсякдення; діалектна мова тощо. Художня трансформація архетипу Великої Матері. Закарпатське гірське село – символ міфологізованої «святої землі». Особливості творчого стилю П. Мідянки: синтез рис модернізму, постмодернізму, авангардизму.

Тема 11. Модерністські тенденції поетичної творчості Наталки Білоцерківець, Світлани Короненко, Оксани Забужко, О. Лишеги, Т. Федюка.

Олег Лишега як метафізик природного світу (збірки «Снігові і вогню», «Великий міст»). Синтез реального та ірреального просторів. Символіка імен тварин у 13 віршах («Снігові і вогню»). Книжка «Великий міст»: символ межі, що окреслює простір пам'яті ліричного суб'єкта. Образи першостихій – вогню, води, землі, повітря в авторському міфотворенні. Тематика циклів «Зима в Тисмениці», «Снігові і вогню», «Нерест верхоплавок». Сугестивність письма О. Лишеги як утілення принципу «повноти відчуваного акту життя». Кінематографічність мислення, риси сюрреалізму.

Художнє трансформування світу культури в модерній ліриці Оксани Забужко (збірки «Травневий іній», «Диригент останньої свічки», «Автостоп», «Новий закон Архімеда», «Друга спроба», «Вибрані вірші 1980 – 2013»). Культурологічні мотиви у поезії: рух від неокласицизму до модерну («Пам'яті Лесі Українки», «Пам'яті Хемінгуея», «Реріх», «Художник» тощо). Синтез культурних ремінісценцій та трансформованого міфу («Полон Рогніди», «Офелія та "мишоловка", «Монолог Офелії», «Офелія Гертруді»). Особливості урбаністичної лірики: художні моделі образу Києва. «Світ без любові» в поезії: художня своєрідність інтимної лірики, її індивідуально-психологічний характер. Модернізація традиційних мотивів громадянської лірики («Читаючи історію», «Голосом вісімдесятих», «Я – зерничка солі», «Диптих 1986 року», «Експерсія на Соловки», «І коли ти ще нація», «Мати ризи пере»). Сильові особливості модерної лірики; циклізація віршів; інтертекстуальність тощо.

Поетика Тараса Федюка: на перетині модернізму і постмодернізму (збірки «Золото інків», «Таємна ложа», «Обличчя пустелі», «Трансністрія», «Горище», «Хуга», «Халва»). Становлення творчої індивідуальності митця у колі поетичного покоління 80-х років ХХ ст. Семантика заголовків книжок. Філософські мотиви лірики: екзистенціальні аспекти проблеми людина-світ, творення образу перевернутого світу. Трансформація історіософських мотивів лірики: поєднання питомо українських образів історіософського змісту з екзотикою зарубіжжя, парадоксами, іронією; підкреслення химерних та фантазмагоричних метаморфоз у національній історії. Поетика сугестивного пейзажу у ліриці Т. Федюка. Біблія як основний інтертекст поезії. Іронічно-постмодерний стиль поезії Т. Федюка. Прийоми контрастів, парадоксу, іронії і стилістики антитези. Майстерність образної символіки. Інтертекстуальний світ лірики. Перегуки з Г. Аполлінером, Х.Л. Борхесом, Р.-М.Рільке.

Естетична своєрідність психологічної лірики Наталки Білоцерківець (збірки «Підземний вогонь», «Листопад», «Готель Централь», *Natałka Biłocerkiweś Róža i nóž (Rzeszów)*). Місце поетки у літературному процесі 1980-2010 рр., суголосність її лірики пошукам вісімдесятників. Художні моделі топосу міста: образ столиці та провінції, образ європейського міста, місто як своєрідне психологічне тло для відтворення різних душевних і емоційних станів («Ми помрем не в Парижі», «Дівчина з кав'ярні», «Сто років юності», «Кохання в Києві страшніш од венеційських...», «Забуваються лінії, запахи, барви і звуки», «Готель Централь»). Натурфілософські мотиви як противага глобалізму й урбанізації («Була холодна ніч. Зірки світили...», «З листопадних небес, із нічної п'їтми Скорпіона...», «Просто в серці зими»). Своєрідність інтимної і пейзажної лірики. Історичні, культурологічні мотиви: багатство ремінісценцій, алюзій, образів і мотивів світової культури. Особливості творчого стилю: інтимність, емоційність у вираженні почуттів ліричної героїні.

Художній світ пейзажно-інтимної лірики Світлани Короненко (збірки «Голос дощу», «Сузір'я веснянок», «Під світлом летючих псів», «Ворожба на віршах», «Нічний політ»). Урбаністичні й

натурфілософські мотиви. Міфопоетичний струмінь лірики: демонологічні, апокаліптичні, фольклорні мотиви («Притча про філософа і смерть», «А я сміюсь...»). Оригінальність пейзажно-психологічної лірики: філософія та естетика «дощу». Перетлумачення традиційних образів («Єфросинія Ярославна», «Поєми голосів», присвяченої Григорію Сковороді», «Князь», «Містерії», «Сафо», «Катря Білокур», «Слепая». Т. Шевченко», «Клеопатра»). Майстерність асоціативно-метафоричної образності. Інтертекстуальні перегуки в поезії Світлани Короненко.

Тема 12. Естетичні засади поетичної генерації дев'яноститників. Поетична творчість гуртів «Нова дегенерація», «Західний вітер», «Червона фіра». Постмодерністська поетика творчості І. Андрусяка, С. Жадана, В. Махна, П. Вольвача, К. Москальця, В. Слпачука.

Естетичні засади поетичної генерації дев'яноститників, їх відмінність від творчих засад попередніх поколінь. Об'єднання митців у поетичні гурти, їх програми («Червона фіра», «Західний вітер», «Нова дегенерація» та ін.). Особливості постмодерної естетики поетів 90-х років, її відмінність від стилю та світовідчуття вісімдесятників, шістдесятників. Мотив тотальної безпритульності людини та апокаліптичної рефлексії. Розмаїття творчих стилів у поезії 1990-х, що є результатом легалізації андеграунду. Екзистенціальний трагізм літературної генерації 90-х. Дискусії в українській літературознавчій думці щодо естетичної вартості поезії 90-х.

Поетична творчість представників літгурту «Нова дегенерація» (Івано-Франківськ) у контексті постмодерністських тенденцій в українській літературі кінця ХХ ст. Протест проти свідомості колоніальної людини, тяжіння до епатажу, поетична самоіронія, сарказм; сповідування філософії трагічного бунту. Назва «Нова дегенерація» як епатаж, намагання констатувати дегенеративність світу і пострадянської дійсності. Причини розпаду гурту у середині 1990-х.

Поетична творчість Івана Андрусяка (збірки «Депресивний синдром», «Отруєння голосом», «Дерева і води», «Шарга», «Повернення в Галапагос», «Сад перелітний», «Часниковий сік»). Символічно-метафоричний поетичний світ; герметичні медитації-колажі в поезії; синтез постмодернізму та неокласицизму. Риси стилю: еклектичне переплетіння й нібито алогічне поєднання несумісних понять, сюрреалістичний зсув площин; надзвичайна ускладненість форми і змісту; перевага класичної форми вірша; вживання лакун, відсутність розділових знаків і великих літер; тяжіння до метафоризації мови, вживання образів-символів; інтелектуалізм мови. Насиченість поезій численними натяками, алюзіями, біблійними символами, іменами міфічних героїв; язичницьких богів; історичних діячів; літературних персонажів; сучасників. Провідні мотиви поезії: світоспоглядання, осмислення свого місця серед людей, покликання поета і поезії тощо.

«Західний вітер» – тернопільське угруповання (1992): Василь Махно, Борис Шавурський, Віталій Гайда, Гордій Безкоровайний. Вихід однойменного альманаху («Західний вітер», 1994): розділи поезії його членів Гордія Безкоровайного («Місцевість принагідної зорі»), Василя Махна («Самотність цезаря»), Бориса Шавурського («...Правий берег сумної ріки»). Маніфест гурту «Конспекти з майбутньої Нобелівської лекції»: проголошення необхідності творення нового мистецтва як самодостатньої величини. *Василь Махно як представник постмодернізму в українській поезії (збірки «Схима», «Книга пагорбів та годин», «Лютневі елегії та інші вірші», «Плавник риби», «Дим із підземних криниць» та ін.).* Апологетика герметичного поетичного письма; мотив естетичного усамітнення. Особливості творчого стилю: філософічно-медитативний характер віршів, культурологічна стихія, філологічне «штукарство», асоціативна символіка, майстерність еліпса тощо. Відчитування глобальних культурних пластів у їх філософському аспекті. В. Махно як «найвізуальніший» поет серед нового літературного покоління. Графічні й геометричні образи у текстах. Інтертекстуальні перегуки з лірикою І. Драча, Б.-І. Антонича, М. Бажана, В. Стуса, Й. Бродського, Ч. Мілоша, З. Герберта та ін. В. Махно як «найповажніший «герметик культури».

Поетичний гурт харківських поетів Червона фіра» (Сергій Жадан, Ростислав Мельников та Іван Пилипчук) (1991). Засади неофутуризму у заявах представників корпорації. Провокативно-епатажні твори червонофірівців як своєрідний східноукраїнський аналог літературного карнавалу Бу-Ба-Бу. Поєднання пародій на публіцистичні штампи. Своєрідний стиль «Червоної Фіри»: гротеск, епатаж, стьоб.

Сергій Жадан – зачинатель поезії дев'яноститників, учасник літгурту «Червона фіра» (поетичні збірки: «Рожевий дегенерат», «Цитатник», «Генерал Юда», «НЕП», «Динамо Харків», «Пепсі»). Умовний поділ творчості на періоди: 1) період «Цитатника», «Генерала Юди»; 2) період «Пепсі»; 3) поезія початку ХХІ ст. (А. Біла). Джерела поезії С. Жадана: авангард, поезія М. Семенка. Модерністське трактування традиційних в українській поезії мотивів. Поетика епатажних та пародійних текстів («Червень дозрівав», «ПТУ», «Волога і різка, мов контури дерев...»). «Цитатник» як «маніфест бездомництва дев'яноститників. Прихована гра-полеміка постмодерніста з класикою (Т. Шевченко). Збірка «Генерал Юда»: образ Міста як негативного, всепоглинаючого Молоху, Міста-Привида. Збірка «Пепсі» С. Жадана як образна антиномія. Пепсі як метафора замкненого стражденного простору, замкненого-в-собі болю за покоління, що опинилося перед духовним вибором.

Традиційний характер поетики С. Жадана. Риси авангарду: епатаж, екзотика, переосмислення бурлескно-трагедійної традиції. Джерела алегоризму – Біблія, аванґард 20-х. Схильність до циклізації.

Постмодерністська поетика Павла Вольвача (збірки «Піденний Схід», «Бруки і стерні», «Марґінес», «Кров зухвала», «Судинна пошта», «Триб»). Регіональний характер його поезії. Перевага громадянської лірики: порушення актуальних проблем, суперечливих соціальних процесів сьогодення. Ідея гармонізації відносин людини й світу, особистості й суспільства в цілому. Патріотичне осмислення долі України на суперечливих зрізах історії у поезії. Художнє вираження опозицій Схід – Захід; місто – степ. Урбанізовані осучаснені пейзажі з конкретикою міста. Особливості мови : роль суржику, елементів просторіч. Тема життя уркаганів із передмість Запоріжжя у збірці «Судинна пошта» та романі «Кляса». Культурологічний світ збірки: постаті М. Вінграновського, О. Ульяновка, М. Холодного, Солов'я та ін. у поезії П. Вольвача.

Тема 13. Жіноча гілка поезії дев'ятдесятників. Емоційно-інтелектуальна наснаженість сугестивної поетики Мар'яни Кіяновської, Мар'яни Савки.

Мар'яна Кіяновська – представниця «львівської школи» в поезії (збірки «Інкарнація», «Вінки сонетів», «Міфотворення», «Кохання і війна» (у співавторстві з Мар'яною Савкою), «Книга Адама», «Звичайна мова», «Дещо щоденне»). Міфопоетика, алогізми і парадокси збірки «Інкарнації». Вінок сонетів «Галатея. Постскриптум» – синтез класичної сонетної форми і філософічного змісту, орієнтованого на розкриття психологічного конфлікту людини в дисгармонійному сучасному світі. Збірка «Міфотворення»: поезія як творення міфу. «Книга Адама» як поетична історія людського світу, ланка поетичного «міфотворчого» ланцюга М. Кіяновської. Збірка «Інкарнація»: осмислення стихії всередині власного «Я» поетеси – «стихії як парадоксальної внутрішньої спрямованості» (М. Савка). Поєднання біблійної та язичницької міфологій. Образи Старого Завіту, давньогрецьких міфів, Євангелія та апокрифів у книжці. Збірка «Звичайна мова» – «сієста метафорики». Збірка «Дещо щоденне»: мотив сакралізації повсякдення. Любов, Смерть, Слово і Бог як основні концепти книжки.

*Сугестивно-філософський сакральний код поезії Мар'яни Савки (збірки «Оголені русла», «Гірка мандрагора», «Квіти цмину», «Тінь риби», «Казка про Старого Лева»).*Збірка «Оголені русла»: національно-генетичні архетипи. Перевага сугестивної лірики; наскрізні образи-мотиви – місто, любов, весна життя, еротика. Збірка «Малюнки на каменях»: поетичні рефлексії навколо складних буттєвих питань життя і смерті, кохання і ненависті, теми творчої свободи митця. Верліброва форма вірша у міні-циклі «Книга речей» (збірка «Малюнки на камені»). Книжка «Тінь Риби»: лірична еволюція авторки. Вірші як музичні ноктюрни, де звуки перетікають у слова, а слова переходять у значущі фрази із глибоким контекстуальним наповненням («Тінь риби»). Композиційні принципи збірки «Квіти цмину»: циклічність, настроєність, фотографічність. Збірка «Бостон-джаз»: поетична спроба психолого-почуттєвої версії мандрів ліричної героїні («Ваніль», «Талісмани», «Горище», тетраптих «Очерети»). Мариністична тематика, гра з читачем у збірці «Тінь Риби».

Методи навчання: мікронавчання, практичні заняття, тренувальні вправи; практичні заняття з вправами на розвиток навичок аналізу тексту, говоріння, на яких матеріал пояснюється і обговорюється, домашні завдання; самостійна робота: домашні завдання, вивчення на пам'ять, конспекти.

Політика курсу (особливості проведення навчальних занять): від студента очікується здатність відповідати на питання за вивченим матеріалом, обговорення дискусійних питань, виконання практичних завдань, самостійної роботи

Технічне й програмне забезпечення/обладнання, наочність: персональний комп'ютер, проектор, екран/інтерактивна дошка.

Система оцінювання та вимоги:

Оцінювання знань студентів здійснюється на основі результатів поточного та підсумкового контролів. Підсумкова оцінка є сумою балів набраних під час поточного та підсумкового контролів і вираховується за 100-бальною шкалою.

Поточний контроль здійснюється під час практичних занять. При оцінюванні на практичних заняттях враховується активна участь студентів у занятті, здатність відповідати на питання за вивченим матеріалом, обговорення дискусійних питань, виконання практичних завдань, самостійної роботи.

Підсумковий контроль відбувається у формі усного екзамену.

Таблиця 1. Максимальна вага поточного та підсумкового контролю у балах

Вид контролю	Максимальна вага поточного та підсумкового	Частина підсумкової оцінки у балах	Підсумкова оцінка
--------------	--	------------------------------------	-------------------

	контролю у балах		
Поточний контроль		50	100
Практичні заняття	40		
Самостійна робота (на пам'ять)	10		
Підсумковий контроль		50	
Екзамен:	50		

Таблиця 2. Розподіл набраних студентом балів під час поточного контролю

Види робіт	Кількість набраних балів			
	незадовільно	задовільно	добре	відмінно
Практичне заняття 1	0,5	2	3	4
Практичне заняття 2	0,5	2	3	4
Практичне заняття 3	0,5	2	3	4
Практичне заняття 4	0,5	2	3	4
Практичне заняття 5	0,5	2	3	4
Практичне заняття 6	0,5	2	3	4
Практичне заняття 7	0,5	2	3	4
Практичне заняття 8	0,5	2	3	4
Практичне заняття 9	0,5	2	3	4
Практичне заняття 10	0,5	2	3	4
Максимальна кількість набраних балів	5	20	30	40

Таблиця 3. Розподіл набраних студентом балів під час підсумкового контролю

Види робіт	Кількість набраних балів			
	незадовільно	задовільно	добре	Відмінно
Екзамен: Аспекти оцінювання				
Повнота розкриття теми: аналіз, порівняння і критичне узагальнення, знання історії літературного процесу	5	8	10	15
Адекватність наведених прикладів, знання художніх текстів	5	8	10	15
Аргументованість, логічність й послідовність відповіді, адекватне використання термінології науки; переконливість викладу	3	5	8	10
Знання світового контексту, культурного й історичного аспектів	3	5	8	10
Максимальна кількість набраних балів	16	26	36	50

Таблиця 4. Шкала оцінювання поточного та підсумкового контролю

Сума балів за всі види навчальної діяльності	Оцінка за національною шкалою		Оцінка за шкалою ЄКТС
	Для підсумкового семестрового контролю, що включає екзамен, курсову роботу, практику	Для підсумкового семестрового контролю, що включає залік	Для всіх видів підсумкового контролю
39-50	відмінно	зараховано	A (відмінно)
32-38	добре		B (добре)
26-31			C (добре)
21-25			D (задовільно)
14-20	задовільно		E (задовільно)
8-13	незадовільно	не зараховано	FХ (незадовільно) з можливістю повторного складання
1-7	Незадовільно		F (незадовільно) з обов'язковим повторним вивченням дисципліни

Підсумкова оцінка є сумою балів, набраних за весь курс навчання та під час екзамену (50+50=100) та вираховується за національною шкалою та шкалою ЄКТС.

Таблиця 5. Шкала оцінювання: національна та ЄКТС

Сума балів за всі види навчальної діяльності	Оцінка за національною шкалою		Оцінка за шкалою ЄКТС
	Для підсумкового семестрового контролю, що включає екзамен, курсову роботу, практику	Для підсумкового семестрового контролю, що включає залік	Для всіх видів підсумкового контролю
90-100	Відмінно	зараховано	A (відмінно)
78-89	Добре		B (добре)
65-77			C (добре)
58-64			D (задовільно)
50-57	Задовільно		E (задовільно)
35-49	Незадовільно	не зараховано	FХ (незадовільно) з можливістю повторного складання
1-34	Незадовільно		F (незадовільно) з обов'язковим повторним вивченням дисципліни

Список рекомендованих джерел:

Базова

1. Єфремов С. Історія українського письменства. К. : Femina, 1995. 685, [1] с.
2. Історія української літератури (Перші десятиріччя XIX ст.) : підручник / П. Хропко, О. Гнідан, П. Орлик та ін. К. : Вища школа, 1992. 512 с.
3. Історія української літератури : у 12 т. / редкол. : В. Дончик, Л. Скупейко, Н. Бойко, М. Бондар, С. Гальченко, І. Дзюба, М. Жулинський, Н. Зборовська, А. Кравченко, Ю. Кузнецов, Н. Левчик, Р. Мовчан, Л. Мороз, Є.

- Нахлік, Ю. Пелешенко, О. Поліщук, Г. Сивокінь, В. Сулима, М. Сулима, Н. Шумило. Київ : Наукова думка, 2013–2014. Т.3–4.
4. Історія української літератури XIX ст. : у 3 кн. : навч. посіб. / [за ред. М. Яценка]. К. : Либідь, 1995–1996. Кн. 1 : Перші десятиріччя XIX ст. 368 с.
 5. Історія української літератури XIX століття : у 2 кн. : підручник / [за ред. М.Г. Жулинського]. К. : Либідь, 2005. Кн. 1. 656 с.
 6. Історія української літератури XIX століття : у 2 кн. : підручник / [за ред. М.Г. Жулинського]. К. : Либідь, 2006. Кн. 2. 712 с.
 7. Історія української літератури. XIX століття : у 3 кн. : навч. посібник / за ред. М. Т. Яценка. К. : Либідь, 1995–1997. Кн. 2 : 40-ві–60-ті роки XIX ст. 381, [1] с.
 8. Історія української літератури. XIX століття : у 3 кн. : навч. посібник / за ред. М. Т. Яценка. К. : Либідь, 1997. Кн. 3. 429, [2] с.
 9. Новик О. Оригінальність традиційності [Текст] : [монографія]. Бердянськ : БДПУ, 2019. 175 с.
 10. Новик О. Український романтизм: посібник. Бердянськ: БДПУ, 2017
 11. Чижевський Д. Історія української літератури (від початків до доби реалізму). Тернопіль : Феміна, 1994. 478, [2] с.
 12. Чижевський Д.І. Історія української літератури. К. : Академія, 2003. 568 с. (Альма-матер).

Допоміжна

1. Арендаренко І. По дорозі й назустріч (англійська та українська романтичні поезії: порівняльна типологія і поетика). К. : Фоліант, 2004. 213, [1] с.
2. Бернадська Н.І. Український роман: теоретичні проблеми і жанрова еволюція : монографія. К. : Академвидав, 2004. 368 с.
3. Бовсунівська Т.В. Українська бурлескно-травестійна література першої половини XIX століття (в аспекті функціонування комічного) : навч. посібник. К. : ВПЦ «Київський університет», 2006. 178 с.
4. Борзенко О.І. Сентиментальна «провінція» (Нова українська література на етапі становлення. Харків, 2006. 322 с.
5. Вільна Я. Історико-літературний феномен критичної інтерпретації творчості Г. Квітки-Основ'яненка : монографія. К. : Альтерпрес, 2005. 300 с.
6. Гуляк А.Б. Становлення українського історичного роману. К. : Міжнар. фінансова агенція, 1997. 294 с.
7. Гундорова Т. Кітч і література. Травестії. К. : Факт. 280, [3] с..
8. Деркач Б., Косяченко В. Жанр байки в українській літературі. *Українська байка* / [упоряд. та передм. Б. Деркача, В. Косяченка]. К. : Дніпро, 1983. С. 3–27.
9. Добоні М. І. Історичні засади формування образної системи роману П. П. Білецького-Носенка "Зиновій Богдан Хмельницький" *Літературознавчі студії*. 2013. Вип. 39(1). С.291–297. Режим доступу: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/Lits_2013_39\(1\)__40](http://nbuv.gov.ua/UJRN/Lits_2013_39(1)__40).
10. Задорожна Л. Євген Гребінка: Літературна постать. К.: Твім інтер, 2000. 156, [2] с.
11. Зборовська Н.В. Код української літератури: Проект психоісторії новітньої української літератури : монографія. К. : Академвидав, 2006. 504 с.
12. Зеров М. Твори : в 2 т. К. : Дніпро, 1990. Т. 2 : Історико-літературні та літературознавчі праці / [упорядк. І. Кочура, Д. Павличка]. К. : Дніпро, 1990. 601 с.
13. Історія української літератури (перші десятиріччя XIX століття) : посібник для студентів-філологів / Савченко І., Чернова І. К. : Альфа-М, 2005. 67 с.
14. Історія української літератури та літературно-критичної думки першої половини XIX століття : підручник / [за ред. О. Галича]. К. : Шлях, 2005. 392 с.
15. Камінчук О. Поетика української романтичної лірики (проблеми просторової організації поетичного тексту). К. : ТОВ «ЛДЛ», 1998. 157 с.
16. Колесник П. Степан Руданський: Літературний портрет. К. : Дніпро, 1997. 110 с.
17. Кравченко В. О., Єременко О. Р. Історія української літератури першої половини XIX століття : навч. посібник. вид. 2-е, доп. і перероб. Суми, 2009. 224 с.
18. Літературознавча енциклопедія : у 2 т. / авт.-уклад. Ю. Ковалів. К. : Академія, 2007. Т. 1 : А (аба) – Л

- (лямент). 608 с. (Енциклопедія ерудита).
19. Літературознавчий словник-довідник / [за ред. Р. Гром'яка, Ю. Коваліва та ін.]. К. : Академія, 1997. 452 с. (Nota bene).
 20. Микитенко Ю.О. Антична спадщина і становлення нової української літератури. К. : Наукова думка, 1991. 156 с.
 21. Мовчанюк В.П. Медитативна лірика Т.Шевченка. К. : Наук. думка,1993. 147 с.
 22. Нахлік Є. Пантелеймон Куліш: Особистість, письменник, мислитель : у 2 т. К. : Український письменник, 2007. Т.2 : Світогляд і творчість Пантелеймона Куліша : Наукова монографія. 462 с.
 23. Нахлік Є. Творчість Івана Котляревського: Замовчувані інтерпретації, дискусійні проблеми, спроба нового прочитання (з погляду літературних напрямів і течій). Львів : ОЛІР, 1994. 68 с.
 24. Неборак В. Перечитана «Енеїда»: Спроба сенсорного прочитання «Енеїди» Івана Котляревського на тлі зіставлення її з «Енеїдою» Вергілія; Львівське відділення Інституту літератури ім. Т.Г. Шевченка НАН України ; відп. ред. Є.К. Нахлік. Львів : ЛВІЛШ, «Астрон», 2001. 284 с. (Літературознавчі студії. – Вип. 7).
 25. Новик О.П. «Максим Гримач» Марка Вовчка як романтичне оповідання. *Українська мова і література в школі*. 2010. № 1. С. 21–24.
 26. Новик О. Історична ретроспектива в повісті Тараса Шевченка «Близнець». *Волинь–Житомирщина : іст.-філол. зб. з регіональних проблем*. 2010. № 21. – С. 122–132.
 27. Новик О.П. Традиційні мотиви й образи в поезії Амвросія Метлинського. *Науковий вісник Миколаївського державного університету імені В.О. Сухомлинського. Серія «Філологічні науки»*. 2011. Вип. 4.7. С. 68–72
 28. Нудьга Г.А. Пародія в українській літературі. К., 1961. 121, [1] с.
 29. Побідаш І.Л. Леонід Іванович Глібов – письменник, педагог, журналіст. К. : Парламентське видавництво, 2004. 69, [2] с.
 30. Смілянська В. Стиль поезії Шевченка. К.: Наукова думка, 1981. 254 с.
 31. Ткачук М., Ткачук О. Маркіян Шашкевич. Тернопіль : Медобори, 2009. 246 с.
 32. Ткачук М.П. Естетична концепція людини в «Енеїді» Івана Котляревського. К. : Вища школа, 1995. М.П. Ткачук. Тернопіль : ТНПУ, Медобори, 2007. 464 с.
 33. Три долі. Марко Вовчок в українській, російській та французькій літературі / упоряд. В.Агеєва. К. : Факт, 2002. 367 с. (Літ. проект «Текст + контекст». Знакові літ. доробки та навколо них).
 34. Українська байка / [упоряд. та передм. Б. Деркача, В. Косяченка]. К. : Дніпро, 1983. 463 с.
 35. Українська література XIX століття: хрестоматія: навч. посіб. / упоряд. Н. М. Гаєвська. К.: Либідь, 2006. 1328 с.
 36. Українські поети-романтики 20–40-х років XIX ст. / [упоряд., підгот. текстів, біограф. довідки і приміт. С.Крижанівського ; вступ. ст. І.Айзенштока]. К. : Дніпро, 1968. 634, [1] с.
 37. Українські поети-романтики. Поетичні твори / [ред. кол. : І.Дзевєрін (голова) та ін. ; упоряд. і приміт. М.Гончарука ; вст. стаття М.Яценка ; ред. тому М.Яценко]. К. : Наукова думка, 1987. 588, [1] с.
 38. Франко І. Нарис історії українсько-руської літератури до 1890 р. *Зібрання творів : у 50 т. Т. 26–43 : Література і мистецтво / І. Франко* ; [ред. кол. : Є. П. Кирилюк (голова) та ін.]. К. : Наукова думка, 1984. Т. 41 : Літературно-критичні праці (1890–1910). С. 194–470.
 39. Яценко М. Українська романтична поезія 20–60-х років. *Українські поети-романтики. Поетичні твори / [ред. кол. : І.Дзевєрін (голова) та ін. ; упоряд. і приміт. М.Гончарука ; вст. стаття М.Яценка ; ред. тому М.Яценко]*. К. : Наукова думка, 1987. С. 5–36.

12. Інформаційні ресурси

1. Бібліотека БДПУ (www.bdpu.org/library)
2. Національна бібліотека України імені В. І. Вернадського (<http://www.nbuv.gov.ua>)
3. Ізборник. Історія України IX–XVIII ст. Першоджерела та інтерпретації. <http://litopys.org.ua/>
4. **Електронна бібліотека української літератури**: <http://www.utoronto.ca/elul/>
5. **Поетика**: Бібліотека української поезії.: <http://poetry.uazone.net/>
6. **Український центр**: освітньо-інформаційний ресурс.: <http://www.ukrcenter.com/library/default.asp>
7. **EXLIBRIS**: українська електронна бібліотека : історія, публіцистика, художня література. <http://exlibris.org.ua/>

